

Arrest

nr. 346 425 van 8 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 10 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. DE BLENDE *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 januari 2025 België als niet-begeleide minderjarige zonder enig identiteitsdocument binnen en dient de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 augustus 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekers toenmalige voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“[...]”

A. Feitenrelaas

Je verklaart een staatsburger te zijn van Burundi, van Tutsi origine, geboren te Bujumbura. Je bent nog minderjarig, geboren op [...] december 2007. Je woonde tot aan jouw vertrek uit Burundi in Bujumbura. Je

ging er naar de lagere school. Jouw vader werkte in Burundi als taxichauffeur. Hij was eveneens lid van de oppositiepartij MSD (Mouvement pour la solidarité et la démocratie). Begin 2016 werd hij gearresteerd in Kayanza nadat hij als chauffeur mensen naar daar had gebracht. Hij werd vervolgens overgebracht naar detentie in Bujumbura. Met behulp van een vriend kon hij na twee weken terug vrij komen. Eens terug vrij besloten jullie te vluchten naar Oeganda. Jullie werden naar de grens met Tanzania gebracht en van daar reisden jullie verder. Jullie gingen naar het vluchtelingenkamp Nakivale in Oeganda. Sindsdien woonde je steeds in dit vluchtelingenkamp, jouw ouders en broers en zussen verblijven nog steeds in dit vluchtelingenkamp. Ook in het vluchtelingenkamp ging je verder naar school en dit totdat de coronapandemie uitbrak. Je speelde er ook basket. Je verklaart echter dat ook in het vluchtelingenkamp mensen op de hoogte geraakten van de politieke activiteiten van jouw vader in Burundi en jullie om die reden lastig voelen. Reeds enkelen maanden na jullie aankomst in het vluchtelingenkamp kenden jullie problemen en konden jullie niet op dezelfde plaats verblijven. Jij en jouw vader dienden zich constant te verplaatsen binnen het vluchtelingenkamp. Uiteindelijk werd je opgemerkt door een basketcoach en die stelde jouw ouders voor dat je kon deelnemen aan een basketkamp in Nairobi, Kenia. Je nam daarop vier dagen deel aan dit kamp. Na dit kamp kon je een beurs verkrijgen om in Italië te gaan basketten. Je verkreeg een visum voor Italië en op 16 november 2022 reisde je via Ethiopië naar Italië. In Italië werd je fysiek benaderd door een coach. Deze man werd kort daarna opgepakt. Door dit incident werd je anders benaderd door de overige coaches. Jouw visum was ondertussen verlopen en dit werd niet langer verlengd. Je besloot daarop Italië te verlaten en naar België te komen. Op 13 januari 2025 diende je in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van jouw asielrelaas leg je volgende documenten neer: jouw origineel reispaspoort, een kopie van een attest van familiesamenstelling, een brief ter ondersteuning van jouw visumaanvraag en twee artikelen omtrent jouw basketcoach.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Eerst dient te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 afwijkt van de algemene regel van het onderzoek ten gronde van een verzoek om internationale bescherming en dat het facultatieve karakter van de toepassing ervan blijkt uit de formulering ("de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren"; "een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel").

Indien hij artikel 57/6, § 3, 1° van de wet van 15 december 1980 niet toepast (toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond 'reële bescherming in een derde land') en voor zover geen andere grond voor niet-ontvankelijkheid van het verzoek wordt toegepast, moet de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming onderzoeken in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de bovengenoemde wet. Deze artikelen vereisen echter een onderzoek met betrekking tot het land van herkomst van de verzoeker, d.w.z. het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of als het om een staatloze gaat, het land waar hij gewoonlijk verbleef. Hieruit vloeit voort dat de verzoeker om internationale bescherming van wie de hoedanigheid van vluchteling al werd erkend maar die aan de Belgische overheid vraagt, hem deze hoedanigheid opnieuw te erkennen en van wie de aanvraag niet onontvankelijk werd verklaard, zich aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Bovendien betekent het feit dat jij als vluchteling werd erkend door Oeganda niet dat het CGVS jou ipso facto en zonder ander individueel onderzoek moet erkennen. Dergelijke erkenning biedt zeker geen recht op een automatische overdracht van deze status in België, zelfs niet op een verblijfsrecht. Dergelijke

erkenning leidt in ieder geval niet tot een overdracht of automatische erkenning van deze status. Jouw verzoek dient dus te worden onderzocht met betrekking tot jouw land van herkomst.

In casu:

Er dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je verklaart te vrezen voor vervolging omwille van de politieke activiteiten van jouw vader. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan het feit dat jij om deze reden gevisieerd zou worden bij een terugkeer naar Burundi.

Vooreerst ben je volledig onwetend over de aanleiding van de problemen die jouw familie zou gekend hebben, wat reeds jouw geloofwaardigheid om deze reden vervolging te vrezen ondergraaft.

- *Je hebt zo goed als geen informatie over de politieke activiteiten van jouw vader, wat aan de grond zou liggen van de problemen binnen jouw familie. Wanneer je wordt gevraagd wat je weet over de politieke activiteiten van jouw vader stel je dat je weet dat hij lid was van MSD maar niets af te weten van zijn verdere activiteiten. Je verklaart enkel gezien te hebben dat hij ging manifesteren, je weet ook hier echter niet aan te geven waartegen jouw vader dan ging manifesteren. Je weet verder niets aan te brengen dat er voor jou op wees dat jouw vader politiek actief was (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.17). Dit betreft dan ook uiterst beperkte informatie om een vrees voor vervolging op te baseren.*

- *Je weet geen enkele informatie mee te geven over de vervolging die jouw vader zou gekend hebben in Burundi. Je weet niet of jouw vader reeds enige problemen kende voor zijn detentie (NPO p.17). Je hebt verder evenmin enige informatie over het dossier dat er tegen jouw vader zou zijn geopend of wat de precieze aanleiding was van zijn detentie. Je bent zelfs niet op de hoogte of er enige zaak tegen hem werd geopend. Je stelt hier zelfs nooit naar gevraagd te hebben omdat dat niet 'goed' zou zijn om te vragen (NPO p.17). Indien je verklaart voor vervolging te vrezen bij een terugkeer naar Burundi is het echter redelijk te verwachten dat je enige informatie weet te verschaffen over de vervolging die jouw familie reeds zou hebben gekend.*

- *Ook in algemene zin weet je geen informatie te verschaffen over de politieke partij waar jouw vader bij betrokken zou zijn geweest. Je verklaart dat je de informatie die je over de partij hebt pas na jouw vertrek bent te weten gekomen (NPO p.18). Je stelt dat jouw vader daar nooit over sprak (NPO p.17). Het is opmerkelijk dat indien jouw vader politiek geëngageerd zou zijn, hij hier niet eerder over gesproken zou hebben en je hier voordien niets over zou hebben opgevangen. De kennis die je op heden hebt is bovendien eveneens uiterst beperkt en zeer algemeen. Wanneer je wordt gevraagd wat je over deze partij weet, kan je enkel verwijzen naar het acroniem, het jaar waarin de partij werd opgericht en de naam van de voorzitter. Dit betreft dan ook enkel uiterst beperkte en weinig gepersonaliseerde informatie om enige betrokkenheid van jouw familie bij deze partij aan te tonen. Opmerkelijk hierbij is eveneens dat je geen informatie weet aan te reiken over de huidige situatie van de partij, zeker aangezien je verklaart pas recent zich hierover geïnformeerd te hebben (NPO p.18).*

Indien je verklaart omwille van politieke problemen niet terug te kunnen keren naar jouw land van herkomst is het opmerkelijk dat je niet meer informatie over zou kunnen aanbrengen over deze politieke problemen binnen jouw familie of de politieke achtergrond die de aanleiding vormen voor deze problemen. Hoewel je nog jong was bij jullie vertrek uit Burundi kan worden verwacht dat jij je hier enigszins over informeert, vooral aangezien je verklaart dat dit de aanleiding vormt waardoor je ook in Oeganda steeds in onveiligheid hebt geleefd.

Vervolgens weet je evenmin de problemen die je jarenlang in Oeganda om deze reden zou hebben gekend, te concretiseren of zelfs te overtuigen van jouw levensomstandigheden in Oeganda.

- *Je slaagt er niet in ook maar enige details te geven over de concrete problemen die je in Oeganda zou hebben gekend. Je verklaart dat kort na jullie aankomst in Oeganda in 2016 jullie vernamen dat naar jouw vader werd gezocht, je weet echter niet te verduidelijken welke problemen jullie daardoor gedurende al die jaren zouden hebben gekend. Wanneer je wordt gevraagd naar de problemen in Oeganda stel je enkel opnieuw uiterst vaag dat jouw vader werd gezocht en dat dit er voor zorgde dat jullie onveilig waren, hiermee geen concrete problemen aanhalend (NPO p.16). Je weet zelfs niet of jouw vader ooit persoonlijk werd benaderd in Oeganda (NPO p.17).*

- Je weet evenmin te verduidelijken hoe jullie op de hoogte waren van het feit dat jouw vader werd gezocht, aangezien je geen concrete problemen weet aan te wijzen. Je verwijst louter naar het feit dat zij Imbonerakure zouden zijn geweest en dat je jouw moeder hier over hoorde praten. Ook hier weet je geen verdere details te verschaffen over wat dan precies werd gezegd, je stelt geen details te hebben gehoord (NPO p.16). Je geeft daarmee allerm minst aan hoe jij je bewust werd van het feit dat jouw vader om politieke redenen zou worden gezocht binnen Oeganda.
- Je weet daarbij niet aan te tonen dat jouw vader ook in Oeganda in de kijker zou hebben gelopen. Je verklaart nooit gezien te hebben dat hij in Oeganda lid zou zijn geweest van bepaalde groeperingen of bewegingen en je weet niet of hij ook in Oeganda politiek actief was (NPO p.17). Daarmee weet je geenszins te overtuigen dat jouw vader ook in Oeganda in de kijker zou hebben gelopen.
- Je weet geen details te verschaffen over de manier waarop je volgens jouw verklaringen steeds diende onder te duiken en van plaats te veranderen om problemen te vermijden. Je weet daarbij niet te verduidelijken hoe lang jullie op deze manier geleefd hebben. Je verklaart niet te kunnen zeggen hoe lang jullie dat deden. Wanneer hier echter wordt op doorgevraagd blijkt dat jullie nog geen jaar in Oeganda waren toen dit begon, zodoende reeds in 2017 (NPO p.13). Indien je jarenlang op die manier geleefd zou hebben kan verwacht worden dat je hier meer details over weet te verschaffen. Hier slaag je echter niet in. Wanneer je wordt gevraagd hoe je steeds andere plekken vond om te verblijven, verklaar je dit niet te weten en enkel te gaan waar je vader zei te gaan (NPO p.13), zonder hier maar enige details aan te kunnen toevoegen. Bovendien verklaar je steeds naar school te zijn gegaan (NPO p.13), wat dan weer niet overeenstemt met feit dat je steeds ondergedoken zou hebben geleefd.
- Je weet niet aan te geven hoe jouw familie dit probleem, dat jarenlang zou hebben aangesleept, probeerde aan te pakken. Wanneer je wordt gevraagd wat jouw familie deed om dit probleem op te lossen en veilig te zijn, moet je opnieuw aangeven dit niet te weten en stel je enkel dat jullie problemen ontvluchtten en opnieuw problemen kenden, daarmee niet aangevend hoe jullie deze keer met deze problemen trachtten om te gaan. Je weet daarbij zelfs niet aan te geven of jullie er over dachten om deze reden het kamp opnieuw te verlaten (NPO p.16).
- Je geeft geen concrete aanleiding aan voor jouw vertrek uit Oeganda. Je haalt ook hier geen concrete elementen aan maar verwijst naar het feit dat dit steeds jullie problemen waren, namelijk dat zij jouw vader zochten (NPO p.16). Je haalt geen specifieke problemen aan maar verwijst naar het feit dat je kon deelnemen aan een basketkamp en dat dit als een goeie opportuniteit werd gezien om een beter leven op te bouwen (NPO p.17).
- Hierbij dient eveneens opgemerkt dat jouw andere familieleden wel in Oeganda bleven en het land niet dienden te ontvluchten voor hun veiligheid. Voornamelijk het gegeven dat jouw vader – de oorzaak voor de problemen binnen jouw familie – wel nog in Oeganda bleef, ondergraaft de geloofwaardigheid van jouw vrees voor vervolging alsook van de omstandigheden waarin jullie in Oeganda zouden hebben geleefd.

Daarnaast, indien jouw vader vervolging zou hebben gekend om politieke redenen – wat hierboven reeds als ongeloofwaardig wordt bevonden – weet jij niet aan te tonen dat jij over een profiel beschikt waardoor ook jij om deze reden vervolging zou dienen te vrezen. Je weet niet aan te tonen om welke reden ze naast jouw vader ook jou zouden viseren. Je verwijst enkel naar het feit dat je de zoon van jouw vader bent (NPO p.15) en dat degenen die jouw ouders zoeken je zullen kennen en zich op jou zouden wreken omdat je een jongen bent (NPO p.18). Dit betreffen allerm minst overtuigende verklaringen die kunnen aantonen dat ook jij gevisceerd zou worden. Je verklaart daarnaast dat politiek je helemaal niet interesseert (NPO p.18). Je verklaart geen lid te zijn geweest van enige bewegingen of groeperingen (NPO p.13). Je werd zelf nooit persoonlijk benaderd (NPO p.16). Hieruit blijkt dat je geenszins over een politiek profiel beschikt. Je was bovendien pas negen jaar oud toen je Burundi verliet. Hieruit volgt dat niet kan worden ingezien om welke reden jij gevisceerd zou worden door de Burundese autoriteiten.

Voorts is het eveneens uiterst schadelijk voor jouw geloofwaardigheid dat jij je zou vergist hebben in jouw etnie, dit terwijl je dit eveneens aanhaalt als een element dat aan de basis ligt van de vervolging van jouw vader. Je verklaart dat Tutsi's zoals jou vervolgd worden en dat dit voor problemen zorgde binnen de familie (NPO p.18). In een dergelijke context is het echter verbazingwekkend dat jij bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde van Hutu origine te zijn (verklaring DVZ vraag 6d). Je stelt dit bij aan het begin van jouw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal en stelt uiteindelijk Tutsi te zijn. Je verklaart je vergist te hebben in jouw etnie omdat je er niets over wist en je het je pas achteraf herinnerde. Je verklaart dat je dit pas in België goed hebt begrepen aangezien het in Burundi een taboe is waar je niet over spreekt. Het werd je nooit uitgelegd in jouw opvoeding en ook op school had je er niet veel op gelet. Pas in België

beseftte je dat de macht in Burundi in handen is van Hutu's en jouw vader problemen kende net omdat hij Tutsi is (NPO p.4). Het feit dat jij je vrees voor vervolging eveneens kadert binnen jouw etniciteit maar tegelijkertijd nog niet op de hoogte zou zijn geweest van welke etnie je precies bent, is uiterst ongeloofwaardig.

Ook het loutere feit dat jij van Tutsi-afkomst zou zijn kan geen vrees voor vervolging rechtvaardigen in geval van terugkeer naar Burundi. Volgens de COI Focus over de veiligheids crisis in Burundi, geüpdatet op 14 februari 2025 (<https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusburundi.situationsecuritaire202502142.pdf>) zijn de meeste journalisten en experts het eens over het "vooral politieke" karakter van de crisis en de multi-etnische samenstelling van de "oppositie". De onderzoekscommissie van de VN benadrukt dat de slachtoffers van de misdaden zowel Hutu's als Tutsi's zijn, die worden gevisieerd om politieke redenen, met name hun werkelijke of vermeende verzet tegen de regering en de partij die aan de macht is. Sinds 2022 zijn er ook geen operaties van veiligheidstroepen of Imbonerakure geweest die specifiek gericht waren tegen Tutsi's. Bijgevolg kan de loutere vermelding van jouw Tutsi-afkomst, wat jou betreft, geen gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigen in geval van terugkeer naar Burundi.

Aangezien uit bovenstaande ongeloofwaardige verklaringen blijkt dat je geen enkel zicht biedt op de levensomstandigheden van jouw familie zowel in Burundi als in Oeganda kan er niet besloten worden dat jij geen beroep zou kunnen doen op enige ondersteuning bij een terugkeer naar Burundi. Hoewel jij over een Oegandeese reispaspoort beschikt en vanuit Oeganda blijkt te zijn gereisd, weet jij de omstandigheden waarin je daar verbleef niet aan te tonen, noch dat jouw familie daar nog zou verblijven of een vrees voor vervolging koesteren bij een terugkeer naar Burundi. Dit document bevat enkel een indicatie van jouw identiteit en geeft aan dat jij vanuit Oeganda zou zijn gereisd. Je legt daarnaast namelijk – zoals hierboven aangetoond – ongeloofwaardige verklaringen af omtrent jouw levensomstandigheden aldaar. Het feit dat jij een kopie van een attest van familiesamenstelling neerlegt waaruit blijkt dat jullie als vluchteling werden erkend in Oeganda volstaat evenmin om de onduidelijkheid omtrent jouw achtergrond om te buigen of om aan te tonen dat jij niet over enig netwerk zou beschikken in Burundi. Ook dit document geeft namelijk niet weer op welke basis jullie er als vluchteling zouden zijn erkend, noch de problemen die jullie in Oeganda zouden hebben gekend, noch weet het de huidige omstandigheden of verblijfplaats van jullie familie weer te geven. Dit document, zonder dat het vergezeld wordt van geloofwaardige verklaringen – quod non -, kan op zich niet aantonen dat jij of jouw familie een risico op vervolging zouden lopen bij een terugkeer naar Burundi. Opmerkelijk in deze is bovendien dat beide documenten kort voor jouw vertrek uit Oeganda zijn opgemaakt, dit terwijl je verklaart er reeds sinds 2016 te hebben verbleven. Ook dit is een element dat er voor zorgt dat de geloofwaardigheid van jouw verklaringen sinds 2016 er in een vluchtelingenkamp te hebben verbleven betwijfeld kunnen worden. Daarenboven geef je aan dat jouw grootouders en ooms en tantes nog steeds in Burundi verblijven. Waar je verklaart dat je geen contact met hen had (NPO p.9), toont dit niet één op één aan dat jij bij een terugkeer naar Burundi geen beroep op hen zou kunnen doen.

Ten slotte is het Commissariaat-generaal op basis van de objectieve informatie waarover het beschikt (zie COI FOCUS BURUNDI, Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays du 21 juin 2024 te raadplegen op de website https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_leurs_ressortissants_de_retour_dans_le_pays van mening dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België verblijft of op doorreis is, en specifiek in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees, wat hem betreft, voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi.

In 2015 leidde de crisis rond de derde ambtstermijn van president Pierre Nkurunziza tot de ontheemding van honderdduizenden Burundezers naar de buurlanden. Veel politieke figuren, leden van de regerende partij, leden van de oppositie maar ook leden van het maatschappelijk middenveld en van de pers zochten hun toevlucht in westerse landen, o.a. in België. De kritische houding van België ten opzichte van de Burundese regering na de crisis van 2015 en het groot aantal dissidenten dat zijn toevlucht in België heeft gezocht, hebben de betrekkingen tussen beide landen ernstig geschaad.

Uit bovenvermelde objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de betrekkingen tussen beide landen zich sinds de verkiezing van president Ndayishimiye in 2020 sterk in positieve zin hebben ontwikkeld. Het aantreden in juni 2020 van de nieuwe president, die blijf geeft van meer openheid tegenover de internationale gemeenschap dan zijn voorganger, bracht een nieuwe dynamiek in de bilaterale betrekkingen tussen Burundi en België, wat resulteerde in talrijke ontmoetingen tussen Belgische en Burundese politieke hoogwaardigheidsbekleders. In 2022 hief de Europese Unie (EU) de begrotingssancties tegen de Burundese regering op en schafte gerichte sancties af tegen twee leidende figuren van het regime, waaronder generaal Gervais Ndirakobuca. Hoewel sommige bronnen aangeven dat elementen binnen het Burundese regime

vijandig blijven staan tegenover België, verwelkomden de twee landen in december 2023 de normalisering van hun bilaterale betrekkingen en ondertekenden ze een nieuw bilateraal samenwerkingsprogramma ter waarde van 75 miljoen euro. Dit vijfjarenprogramma, dat in januari 2024 in werking trad, is het eerste sinds de rechtstreekse hulp aan Burundi in 2015 werd opgeschort.

Wat de betrekkingen tussen de Burundese autoriteiten en de diaspora in België betreft, wijzen verschillende bronnen erop dat president Ndayishimiye een aanpak wil volgen die enigszins verschilt van die van zijn voorganger Pierre Nkurunziza. Thans zijn de meeste inspanningen erop gericht om verschillende leden van de Burundese diaspora aan te moedigen om ofwel terug te keren naar Burundi ofwel de nationale agenda van de president te steunen en te investeren in het land. Tijdens zijn bezoeken in Brussel in 2022 en 2023 heeft president Ndayishimiye in België leden van de Burundese gemeenschap ontmoet, waaronder ook tegenstanders van het regime, waardoor de kanalen werden heropend voor een dialoog met degenen die jarenlang door de regering werden gedenigreed. De krant Journal Iwacu meldt dat de president tijdens de zevende editie van de week van de diaspora, die in augustus 2023 plaatsvond, de leden van de Burundese diaspora opriep om zich te verenigen en hen verzekerde dat de regering hen niet langer beschouwde als "vijanden van het land".

Hoewel de bronnen anderzijds wijzen op de wens van de Burundese autoriteiten om meer controle uit te oefenen op de Burundese diaspora in België dan in andere landen zoals Frankrijk, hebben de Belgische veiligheidsdiensten de impact en de capaciteit van de Service national de renseignement burundais (SNR) in België enigszins genuanceerd, alsook zijn vermogen om alle leden van de Burundese diaspora nauwlettend in de gaten te houden. Dezelfde bron beweert echter ook dat de SNR, ondanks de beperkte toezichtmiddelen, zeker kan rekenen op een netwerk van leden van de diaspora die sympathiseren met het Burundese regime, die op die manier informatie kunnen verzamelen en zelfs de politieke activiteiten van Burundese onderdanen die actief zijn in oppositiebewegingen, in België kunnen verstoren. Deze activiteiten zijn echter vooral gericht op invloedrijke leden van oppositieorganisaties zoals de MSD.

De Belgische veiligheidsdiensten geven ook aan dat, hoewel niet kan worden uitgesloten dat Burundezen uit België sporadisch problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten, het zeer onwaarschijnlijk is dat er een systematisch beleid is ingesteld om alle Burundezen die uit België terugkeren te intimideren, te arresteren of in het oog te houden.

Verder geven door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen aan dat Burundese onderdanen vaak heen en weer reizen tussen de twee landen.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen betreft vanuit België, registreerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tussen 1 januari 2018 en 31 december 2023, 31 door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) georganiseerde vrijwillige terugkeren (waaronder 8 begeleide minderjarigen en 21 volwassenen die een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend) en geen enkele gedwongen terugkeer vanaf het Belgische grondgebied sinds 2015. Anderzijds maakt de DVZ melding van 7 refoulements van Burundese onderdanen aan de grens in dezelfde periode, waaronder 3 een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Twee van hen werden onder politiebegeleiding gedwongen gerepatrieerd. In dit verband zijn sommige bronnen van mening dat gedwongen repatriëring door België onder politiebegeleiding de gerepatrieerde eventueel kan blootstellen aan problemen met de Burundese autoriteiten, waaronder de SNR.

Hoewel de wet tot regeling van de migratie in Burundi, die eind 2021 werd aangenomen, illegale binnenkomst, illegaal verblijf en illegaal vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft het Commissariaat-generaal geen enkele wetsbepaling gevonden die het vragen van internationale bescherming of een verblijf in het buitenland bestraft.

Hoewel sommige gesprekspartners van mening zijn dat de Burundese autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van een aanvraag voor internationale bescherming, stellen de DVZ en IOM dat ze nooit de autoriteiten in het land van herkomst meedelen dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, hoewel de gesprekspartners van het Commissariaat-generaal niet allemaal dezelfde autoriteiten noemen, waren de meesten het eens over de aanwezigheid van de politie, in het bijzonder de agenten van het Commissariat général des migrations (CGM – vroeger bekend als "Police de l'air, des frontières et des étrangers" (PAFE)), die verantwoordelijk zijn voor immigratie en emigratie en reisdocumenten controleren, en over de aanwezigheid van de SNR. Enkele afzonderlijke gesprekspartners vermelden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, belastingontvangers van de Office burundais des recettes en gezondheidswerkers van het Institut national de santé publique.

Eenmaal op Burundees grondgebied maakt geen van de door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen echter melding van bijzondere procedures of controles voor Burundezers die terugkeren.

Bovendien melden de internationale rapporten die het Commissariaat-generaal raadpleegde over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019, geen enkel geval van eventuele problemen die Burundese onderdanen die uit België terugkeren ondervonden bij hun terugkeer.

De IOM in Burundi heeft verklaard dat Burundese onderdanen die hebben gekozen voor vrijwillige terugkeer vanuit België en die gedurende zes maanden worden opgevolgd door de IOM, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden. In november 2022 bevestigde ook het Ministère burundais des Affaires étrangères et de la Coopération au Développement (MAECD) aan de Belgische ambassadeur, in aanwezigheid van de IOM, dat er geen belemmeringen waren voor een ondersteuning via de programma's voor vrijwillige terugkeer en re-integratie.

Hoewel de meerderheid van de door het CGVS gecontacteerde bronnen aangeeft dat het loutere feit van doorreis of verblijf in België de Burundese onderdanen niet blootstelt aan problemen met hun autoriteiten wanneer ze terugkeren naar het land, wijzen sommige gesprekspartners er echter op dat mensen die in België om internationale bescherming hebben verzocht, en voor zover de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, kunnen worden gepercipieerd als opposanten of mensen die het imago van het land hebben besmeurd en dat ze hierdoor problemen riskeren met de Burundese autoriteiten. Deze gesprekspartners halen echter geen enkel concreet geval aan die hen bekend is of onder hun aandacht werd gebracht van Burundese uitgeprocedeerde verzoekers die vanuit België werden gerepatrieerd en na hun terugkeer in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten.

Daarnaast is de informatie die door de Move-coalitie (een platform van Belgische ngo's die begeleiding bieden aan migranten die in gesloten centra worden vastgehouden) werd verstrekt over twee Burundese onderdanen die werden gerepatrieerd/de toegang werden geweigerd aan de Belgische grens en die problemen zouden hebben ondervonden na hun terugkeer naar Burundi, vaag, onduidelijk en onzeker.

Wat betreft de Burundese onderdaan die in november 2022 werd gerepatrieerd, werden de weinige gegevens die ter kennis werden gebracht van het Commissariaat-generaal uiteindelijk door één van de bronnen ontkend. Bovendien komt de naam van de Burundese onderdaan nergens voor in de verschillende bronnen die het Commissariaat-generaal heeft geraadpleegd (in het bijzonder de rapporten die gepubliceerd worden door Burundese organisaties die een wekelijks of maandelijks overzicht geven van de mensenrechtenschendingen) en de Belgische diplomatieke bron verklaart dat ze hierover geen informatie heeft.

Wat de tweede Burundese onderdaan betreft, aan wie in februari 2023 de toegang tot het Belgisch grondgebied werd geweigerd, blijft de door de Move-coalitie verkregen informatie twijfelachtig daar zij voornamelijk gebaseerd is op de verklaringen van de persoon zelf. Bovendien heeft geen enkele onafhankelijke bron of uitgebreid onlineonderzoek de door het platform gerapporteerde informatie bevestigd.

Hoewel ze de regelmatige publicaties van verschillende Burundese mensenrechtenorganisaties blijft volgen, heeft CEDOCA vastgesteld dat de namen van de twee gerepatrieerde Burundese onderdanen er niet in voorkomen. Ook een zoekactie op Google eind april 2024 met de namen van deze twee personen leverde geen resultaten op.

Per slot van rekening wordt in voornoemde objectieve informatie geen enkel concreet en reëel geval gemeld van uitgeprocedeerde Burundese onderdanen die vanuit België werden gerepatrieerd en bij aankomst in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het niet tot haar taken behoort om op een louter hypothetische basis te beslissen.

Daarentegen blijkt duidelijk uit voornoemde informatie dat Burundese onderdanen met een specifiek profiel, o.a. omwille van een bewezen band met de oppositie of het maatschappelijk middenveld, problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten. In dit geval kan een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming een verzwarende factor zijn.

Het Commissariaat-generaal erkent bijgevolg dat, rekening houdend met de individuele/persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming, een internationale beschermingsstatus kan worden toegekend. Indien een Burundese verzoeker omwille van een specifiek profiel nood heeft aan bescherming zal deze hem worden toegekend.

In het licht van wat voorafgaat en na grondige analyse van de beschikbare informatie, is het Commissariaat-generaal van mening dat het loutere feit van een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming niet van dien aard is dat het om het even welke Burundese onderdaan in de ogen van de Burundese autoriteiten verdacht maakt van sympathieën voor de oppositie en dat dit verblijf bijgevolg niet voor elke Burundese onderdaan een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt in geval van terugkeer in Burundi..

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De ondersteuningsbrief voor jouw visumaanvraag bevat geen elementen die jouw levensomstandigheden of jouw vrees voor vervolging kunnen aantonen. Dit geldt evenzeer voor de artikelen omtrent jouw basketcoach, ook deze bevatten geen enkel element dat jouw omstandigheden in Oeganda of in Burundi weet aan te tonen maar bevatten enkel elementen omtrent jouw verblijf in Italië, op basis waarvan jou geen internationale bescherming kan worden verleend gezien jouw vrees voor vervolging dient beoordeeld te worden ten aanzien van jouw land van nationaliteit, in casu Burundi.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd je de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar jou werden verstuurd op 03 juli 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor je wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg maak je geenszins aannemelijk dat in jouw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de omvang van het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in het land van herkomst van die aard is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus “Burundi: veiligheidssituatie” van 14 februari 2025 https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_veiligheidssituatie_20250214.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft.

President Evariste Ndayishimiye, die in mei 2020 vroegtijdig aan de macht kwam na de plotselinge dood van zijn voorganger Pierre Nkurunziza, vormde een regering die uitsluitend bestond uit leden van de Conseil national pour la défense de la démocratie – Forces pour la défense de la démocratie (CNDD-FDD), onder wie verschillende “hardliners” van het regime.

Hoewel president Evariste Ndayishimiye, in tegenstelling tot zijn voorganger, sinds hij aan de macht is, tot op zekere hoogte toenadering heeft gezocht tot de internationale gemeenschap, maken verschillende bronnen melding van sterke spanningen binnen de CNDD-FDD tussen de president en de secretaris-generaal van de partij, Révérien Ndikuriyo. Laatstgenoemde, die veel radicalere standpunten inneemt ten opzichte van de internationale gemeenschap en de oppositie, lijkt de boodschap van verzoening die door president Ndayishimiye wordt uitgedragen, te willen dwarsbomen. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of op wie als zodanig worden beschouwd) in het kader van een overheidsbeleid.

Meer dan vier jaar na de ambtsaanvaarding van president Ndayishimiye, en ondanks zijn verklaringen dat hij het rechtssysteem wil hervormen, corruptie wil bestrijden en de daders van misdrijven wil vervolgen, stellen verschillende waarnemers vast dat de mensenrechtensituatie niet aanzienlijk is verbeterd. In juli 2024 maakte de speciale rapporteur van de Verenigde Naties melding van een “inkrimping van de burgerlijke ruimte en onderdrukking van politieke tegenstanders, mediaprofessionals en mensenrechtenactivisten”.

Hoewel het overheidsgeweld minder flagrant is dan in 2015, wijzen verschillende bronnen erop dat alle structurele problemen die de VN-onderzoekscommissie had vastgesteld, nog steeds bestaan: willekeurige arrestaties van politieke tegenstanders of mensen die als zodanig worden beschouwd, foltering, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies, seksueel geweld, beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en schendingen van economische en sociale rechten.

De meeste schendingen vallen onder de verantwoordelijkheid van de veiligheidstroepen, de Service national des renseignements (SNR) en de Imbonerakure, die over het algemeen straffeloos optreden. Het Initiative

pour les droits humains au Burundi (IDHB) meldt een toenemende militarisering en een geleidelijke formalisering van de rol van de Imbonerakure in veiligheidsoperaties.

De slachtoffers van het geweld zijn voornamelijk activisten van de oppositiepartij, het Congrès national pour la liberté (CNL), en personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen. Activisten van andere oppositiepartijen en personen zonder politieke banden die weigeren zich aan te sluiten bij de regeringspartij of die kritiek hebben op de manier waarop het land wordt bestuurd, worden ook geviséerd. De VN-onderzoekscommissie verklaarde in 2017 dat, hoewel de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn voor de daders van de schendingen, zij niet in de eerste plaats wegens hun etniciteit werden geviséerd.

De ruimte voor het maatschappelijk middenveld en de media blijft beperkt. In 2023 en 2024 deden zich nieuwe gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenactivisten en journalisten voor. Veel activisten en journalisten blijven in ballingschap.

Het IDHB en de speciale rapporteur van de Verenigde Naties erkennen dat de schendingen door overheidsmedewerkers sinds 2022 zijn afgenomen. Deze bronnen maken melding van een "schijnbare rust". Het aantal gewelddadige incidenten en slachtoffers, met name burgerslachtoffers, dat werd geregistreerd door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) in 2023 en 2024, is aanzienlijk lager dan in voorgaande jaren, hoewel ACLED in 2024 een lichte stijging van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2023 noteert. De Ligue Iteka claimt daarentegen een veel hoger aantal slachtoffers dan ACLED. Het aantal slachtoffers dat Ligue Iteka registreerde, omvat ook slachtoffers van niet-politieke misdrijven.

Net als in voorgaande jaren zijn de meest voorkomende vormen van geweld, in volgorde van belangrijkheid, aanvallen op burgers, gewapende confrontaties gevolgd door granaatontploffingen.

Volgens gegevens van ACLED is Cibitoke de provincie die het meest getroffen werd door geweld in 2023 en 2024. Cibitoke had zowel het hoogste aantal geweldincidenten (21 %) als het hoogste aantal slachtoffers (44 %). Deze provincie aan de grens met de Democratische Republiek Congo (DRC) in het noordwesten van het land omvat een deel van het Kibirawoud, een bolwerk van gewapende groepen die voornamelijk bestaan uit Rwandese rebellen.

Merk op dat er in 2024 in het noordwesten van het land weinig gewapende conflicten tussen de Burundese strijdkrachten en Rwandeessprekende gewapende groepen werden geregistreerd. Bovendien waren deze gewapende conflicten bijzonder doelgericht en beperkt tot grensgebieden.

Eind 2023 en begin 2024 eisten de Burundese rebellen van de RED Tabara verschillende gerichte en strategische aanvallen (geleidingsantenne, brug, militaire positie...) op in gemeenten die grenzen aan de DRC. Eind april en begin mei 2024 vonden verschillende granaataanvallen plaats in Bujumbura (bar, parking...).

Eind 2024 boden de buurlanden onderdak aan ongeveer 318.000 Burundese vluchtelingen en asielzoekers. Hoewel sinds 2017 254.000 vluchtelingen met UNHCR-bijstand naar Burundi zijn teruggekeerd, is deze terugkeerbeweging sinds 2022 minder intensief geworden. De terugkeer naar vaak berooide en kwetsbare gemeenschappen, moeilijke toegang tot bestaansmiddelen en basisdiensten en, in sommige gevallen, veiligheids- en toezichtproblemen beïnvloeden de re-integratie. Sommige gerepatrieerden gingen opnieuw in ballingschap, ondanks de slechte levensomstandigheden en de onveiligheid in de kampen.

Volgens verschillende bronnen blijft de economische situatie verslechteren en OCHA beweert dat de gevolgen van deze verslechtering rampzalig zijn voor de humanitaire situatie.

Uit de voormelde informatie blijkt duidelijk dat veel van de gewelddadige incidenten in Burundi doelgericht blijven, aangezien ze voornamelijk politiek van aard zijn. Bovendien zijn de meeste waarnemers het er nog altijd over eens dat de crisis vooral politiek van aard is. Deze incidenten eisen ook minder slachtoffers dan in de beginjaren van de crisis.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de situatie in Burundi geen situatie is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hoofddorde vraagt verzoeker de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker gaat in op de rechtspraak van de Raad vóór respectievelijk na het arrest met nummer 323 409 van 17 maart 2025.

Hij wijst er vervolgens op dat hij als vluchteling is erkend in Oeganda en dat volgens UNHCR beslissingen over het toekennen van een vluchtelingenstatus door een verdragsstaat internationaal gezag dragen en in principe niet mogen worden betwist door andere verdragsstaten, behalve in uitzonderlijke omstandigheden, die er in zijn geval niet zijn. Hij wijst in dit verband tevens op zijn vluchtelingenpaspoort, uitgereikt door Oeganda.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis van de politieke activiteiten van zijn vader en van de redenen van het vertrek van het gezin uit Burundi in 2016, is verzoeker van mening dat de verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel om te beoordelen welke kennis er al dan niet van hem verwacht kan worden. Hij wijst achtereenvolgens op, en geeft verdere toelichting bij, zijn jonge leeftijd, zowel bij zijn vertrek uit Burundi en Oeganda als op het moment van zijn persoonlijk onderhoud, het feit dat hij maandenlang geen contact zou hebben gehad met zijn ouders broers en zussen, zijn levensomstandigheden in Burundi, zijn levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp in Oeganda, en zijn traumatische herinneringen. Verzoeker haalt verschillende elementen aan die volgens hem determinerend zijn bij de behandeling van zijn dossier en bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van

zijn verklaringen, “*met enig begrip voor licht afwijkende of onduidelijke verklaringen*”, wat duidelijk niet het geval is geweest, aldus verzoeker.

Verzoeker betoogt verder dat de arrestatie en detentie van zijn vader gedurende twee weken voor hem een eerste traumatische ervaring was, die bovendien kan hebben geleid tot een bewuste of onbewuste neiging om dit thema te vermijden en zich te richten op activiteiten die hem wél vreugde brachten. Hij merkt op dat tijdens zijn gehoor uitvoerig werd gepeild naar zijn kennis over MSD, maar nauwelijks naar hoe hij het vertrek uit Burundi en de situatie in zijn gezin als kind heeft beleefd. Hij hekelt verder dat er geen onderzoek is gedaan naar de redenen voor de beperkte communicatie met zijn ouders, hoewel dit volgens hem belangrijke informatie had kunnen opleveren over zijn psychologische context en zijn positie binnen het gezin. Verzoeker wijst er verder op dat zijn persoonlijk onderhoud plaatsvond op 1 juli 2025 in een periode waarin hij geen contact had met zijn ouders en dat hij dankzij de tussenkomst van het Rode Kruis in augustus 2025 dit contact heeft kunnen herstellen. Hij brengt ter ondersteuning van zijn vrees bijkomende informatie aan die hij sindsdien van zijn vader zou hebben verkregen. Verzoeker benadrukt nog dat hij zelf geen politieke activiteiten had in Oeganda, waardoor dit voor hem een heel abstract begrip blijft. De informatie die hij kan geven is uiteraard minder gedetailleerd dan wat de hoofdbetrokkene, zijn vader, zelf zou hebben gegeven als hij zou zijn gehoord door de Belgische asielinstanties, aldus verzoeker.

Verzoeker stelt zich verder de vraag wanneer precies hij kennis had moeten verwerven over de problemen waarmee zijn vader in Oeganda werd geconfronteerd. Hij verwijst opnieuw naar zijn leeftijd bij vertrek uit Burundi en stelt dat hij zich ook tijdens zijn verblijf in Oeganda voornamelijk in omstandigheden van overleven en vluchten bevond. Hij vervolgt dat hij op veertien- à vijftienjarige leeftijd naar Italië vertrok om zijn basketbaltalent te ontwikkelen en dat zijn ouders hem niet probeerden te belasten met hun zorgen. Verzoeker acht het in die omstandigheden onredelijk van hem te verwachten dat hij over diepgaande kennis over de politieke activiteiten van zijn vader zou beschikken. Hij wijst erop dat volgens richtlijnen van UNHCR kinderen niet geacht kunnen worden dezelfde kennis of verklaringscapaciteiten te hebben als volwassenen. Hij haalt verder bijkomende informatie aan die hij zou hebben kunnen verkrijgen na het herstellen van het contact met zijn vader. Hij meent verder dat niet wordt betwist dat zijn familie sinds 2016 in een vluchtelingenkamp in Nakivale woont en er erkend werd als vluchteling. Dit bewijst volgens hem dat zijn gezin problemen heeft gekend in Burundi en er niet naar kan terugkeren. Of zij al dan niet problemen hebben gekend in Oeganda, acht hij daarbij irrelevant.

Verzoeker citeert vervolgens uit het arrest van de Raad van 10 februari 2025 met nummer 321 368 en betoogt dat de Burundese autoriteiten sowieso op de hoogte zullen komen van zijn terugkeer omdat hij geen Burundees paspoort bezit. Omwille van deze omstandigheid, alsook het feit dat hij jarenlang in het buitenland heeft verbleven, zijn terugkeer uit België, de afwezigheid van een netwerk in Burundi, zijn etniciteit, etc. acht hij het uiterst waarschijnlijk dat hij zal worden verhoord in geval van terugkeer naar Burundi en dat de Burundese autoriteiten zullen vermoeden dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeker hekelt verder dat de verwerende partij niet heeft geanalyseerd of zijn verblijf in Oeganda, en in het bijzonder het gegeven dat hij er erkend werd als vluchteling, een extra risicofactor is in geval van terugkeer naar Burundi en geen onderzoek heeft gevoerd naar de potentiële aanwezigheid/infiltratie van de Burundese autoriteiten en de Imbonerakure in het kamp van Nakivale, “*ondanks verzoeker als erkende vluchteling in Oeganda naar alle waarschijnlijkheid als politieke opposant wordt/zal worden beschouwd door het Burundese regime*”.

Verzoeker meent dat, ongeacht de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten, hij het risico loopt om in geval van terugkeer naar Burundi de aandacht te trekken van de Burundese autoriteiten en wijst in dit verband vooreerst op zijn etniciteit. Hij stelt dat hij hierover tijdens zijn eerste gesprek foutieve verklaringen aflegde in omstandigheden van stress en onzekerheid en wijst erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud onmiddellijk zelf het initiatief nam om deze fout recht te zetten, wat volgens hem zijn foutinzicht en eerlijkheid toont. Verzoeker wijst er verder op dat hij geen officiële Burundese documenten heeft en betoogt, onder verwijzing naar de COI Focus “*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*” van Cedoca van 21 juni 2024, dat hij bij een eventuele terugkeer naar Burundi verplicht een interview aan de grens zal ondergaan om zijn identiteit te verifiëren en dat hij naar alle waarschijnlijkheid zal moeten uitleggen wanneer en waarom hij Burundi verlaten heeft, waar hij sindsdien verbleven heeft en wat hij in België gedaan heeft. Hij betoogt verder dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Oeganda als erkende vluchteling en vervolgens in België, de betrokkenheid van zijn vader bij de oppositiepartij MSD, de financiële situatie van zijn familie, het gebrek aan een netwerk in Burundi en zijn lage opleidingsniveau de kans vergroot dat hij in de kijker komt te staan van zowel de staatsveiligheidsdiensten als de Imbonerakure.

Verzoeker meent verder dat hem op zijn minst het voordeel van de twijfel moest worden gegund door de verwerende partij.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de veiligheids situatie, die heel zorgwekkend en volatiel blijft, en omwille van zijn profiel.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te verwijzen naar de verwerende partij.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijkt de inventaris, volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"[...]"

3. Email Rode Kruis

4. Vluchtelingenkaart ouders van verzoeker

5. Foto van de moeder van verzoeker in het vluchtelingenkamp van Nakivale"

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 6 februari 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Burundi. Traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van Cedoca van 17 december 2025 en de COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 17 december 2025, beide te consulteren via de vermelde weblinks.

3.2.2. Op 6 februari 2026 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een getuigenis van zijn vader voegt ter ondersteuning van zijn relaas (stuk 1) en waarin hij verder verwijst naar meerdere rapporten en artikels over de algemene situatie in Burundi, online te raadplegen via de vermelde weblinks.

3.3. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.5. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van "*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*" en "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van verzoekers enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.7.1. De Raad merkt voorafgaandelijk en in navolging van de adjunct-commissaris op dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker erkend werd als vluchteling in Oeganda, doch dat dit niet betekent dat verzoeker *ipso facto* en zonder enig individueel onderzoek van zijn vrees ten aanzien van zijn land van herkomst, zijnde Burundi, eveneens als vluchteling dient te worden erkend in België. Dergelijke erkenning door een derde land leidt niet tot een automatische overdracht of erkenning van deze status in België, in die zin dat geen nieuw en volledig onderzoek van het alhier ingediende verzoek om internationale bescherming vereist zou zijn. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zoverre hij in zijn verzoekschrift het tegendeel zou voorhouden, waar hij betoogt dat de verwerende partij verplicht was zijn erkenning als vluchteling in Oeganda te respecteren aangezien er geen aanwijzingen zijn van fraude noch uitsluitings- of beëindigingsgronden van toepassing zijn.

3.7.2. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Burundi, in 2016 samen met de rest van zijn gezin te hebben verlaten nadat zijn vader, die lid was van de oppositiepartij MSD, gearresteerd werd in Kayanza en gedurende een tweetal weken werd vastgehouden. Na zijn vaders vrijlating zouden verzoeker en zijn gezin via Tanzania naar Oeganda gereisd zijn en zich er in het vluchtelingenkamp Nakivale gevestigd hebben. Enkele maanden na aankomst in het kamp zou verzoekers vader vernomen hebben dat hij er gezocht werd door de Imbonerakure, met als gevolg dat zij zich er niet veilig voelden en verzoeker en zijn vader zich geregeld dienden te verplaatsen binnen het vluchtelingenkamp. Verzoeker zou in het kamp een passie voor basketbal ontwikkeld hebben en op een gegeven moment zijn opgemerkt door een basketcoach die hem liet deelnemen aan een vierdaags basketkamp in Nairobi, Kenia. Na dit kamp kon verzoeker een beurs verkrijgen om in Italië te gaan basketten. Verzoeker reisde op 16 november 2022 met een Italiaans visum via Ethiopië naar Italië. Verzoeker zou tijdens een tornooi in het buitenland ongepast zijn aangeraakt door zijn coach, die kort daarna werd opgepakt. Door dit incident zou verzoeker anders behandeld geweest zijn door de andere coaches en nadat zijn visum verlopen was, zou dit niet meer zijn verlengd. Verzoeker zou daarop besloten hebben Italië te verlaten en naar België te komen.

Verzoeker stelt niet terug te willen keren naar Burundi uit vrees dat de autoriteiten zich op hem zullen wreken omwille van de politieke activiteiten van zijn vader, die tot op heden door hen zou worden gezocht. Daarnaast stelt verzoeker problemen te vrezen omwille van zijn Tutsi-etnie.

3.7.2.1. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker tijdens de administratieve fase van de procedure een Oegandees reispaspoort neer, alsook fotokopieën van een attest van familiesamenstelling, van een brief ter ondersteuning van zijn visumaanvraag bij de Italiaanse autoriteiten en van twee persartikels over zijn Italiaanse basketcoach (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten'). Deze stukken kunnen dienen ter staving van verzoekers identiteit en die van zijn familieleden, van het feit dat zij in Oeganda als vluchtelingen werden erkend en in het kamp van Nakivale werden geregistreerd, van het feit dat verzoeker in november 2022 met zijn Oegandees reispaspoort en een visum naar Italië is gereisd met het oog op het volgen van een basketbalopleiding en van het grensoverschrijdend gedrag van één van de coaches, waarvan verzoeker het slachtoffer werd. Uit deze stukken kan evenwel niet blijken wanneer en om welke reden verzoeker zijn land van herkomst, Burundi, verlaten heeft noch kan hieruit enige vrees voor vervolging blijken in hoofde van verzoeker ten aanzien van dit land.

Uit de e-mails van het Rode Kruis gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekers familie kon worden gelokaliseerd in Oeganda nadat verzoeker een aanvraag indiende om zijn familie terug te vinden (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). De Oegandese vluchtelingenkaarten van verzoekers vader en moeder kunnen dienen ter staving van hun status van vluchteling in dit land op de datum van uitgifte, zijnde 3 februari 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). De foto van verzoekers moeder in het vluchtelingenkamp van Nakivale staat haar aanwezigheid aldaar (stukkenbundel verzoeker, stuk 5). Deze stukken bevatten evenmin enige aanwijzingen omtrent de reden waarom verzoekers familieleden hun land van herkomst, Burundi, zijn ontvlucht en er thans niet naar kunnen of willen terugkeren. Zij zijn derhalve niet dienstig ter staving van verzoekers relaas en vrees.

Aan de verklaring op eer van verzoekers vader die verzoeker bijbrengt middels zijn aanvullende nota kan geen objectieve bewijswaarde worden verleend daar dit document een loutere verklaring van zijn vader betreft die niet gepaard gaat met enig (begin van) bewijs (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). Bovendien strookt de inhoud van deze verklaring op meerdere punten niet met verzoekers eigen verklaringen, zoals *infra* wordt toegelicht.

Gelet op het voorgaande, volstaan de door verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming neergelegde stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet *in casu* worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang

met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en kunnen doen blijken van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Dit blijkt evenwel niet het geval.

3.7.2.2. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegt over de vermeende politieke activiteiten van zijn vader en de vervolging waartoe deze aanleiding zouden hebben gegeven in Burundi. De adjunct-commissaris kan worden bijgetreden waar zij dienaangaande in de bestreden beslissing op het volgende wijst:

“• Je hebt zo goed als geen informatie over de politieke activiteiten van jouw vader, wat aan de grond zou liggen van de problemen binnen jouw familie. Wanneer je wordt gevraagd wat je weet over de politieke activiteiten van jouw vader stel je dat je weet dat hij lid was van MSD maar niets af te weten van zijn verdere activiteiten. Je verklaart enkel gezien te hebben dat hij ging manifesteren, je weet ook hier echter niet aan te geven waartegen jouw vader dan ging manifesteren. Je weet verder niets aan te brengen dat er voor jou op wees dat jouw vader politiek actief was (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.17). Dit betreft dan ook uiterst beperkte informatie om een vrees voor vervolging op te baseren.

• Je weet geen enkele informatie mee te geven over de vervolging die jouw vader zou gekend hebben in Burundi. Je weet niet of jouw vader reeds enige problemen kende voor zijn detentie (NPO p.17). Je hebt verder evenmin enige informatie over het dossier dat er tegen jouw vader zou zijn geopend of wat de precieze aanleiding was van zijn detentie. Je bent zelfs niet op de hoogte of er enige zaak tegen hem werd geopend. Je stelt hier zelfs nooit naar gevraagd te hebben omdat dat niet ‘goed’ zou zijn om te vragen (NPO p.17). Indien je verklaart voor vervolging te vrezen bij een terugkeer naar Burundi is het echter redelijk te verwachten dat je enige informatie weet te verschaffen over de vervolging die jouw familie reeds zou hebben gekend.

• Ook in algemene zin weet je geen informatie te verschaffen over de politieke partij waar jouw vader bij betrokken zou zijn geweest. Je verklaart dat je de informatie die je over de partij hebt pas na jouw vertrek bent te weten gekomen (NPO p.18). Je stelt dat jouw vader daar nooit over sprak (NPO p.17). Het is opmerkelijk dat indien jouw vader politiek geëngageerd zou zijn, hij hier niet eerder over gesproken zou hebben en je hier voordien niets over zou hebben opgevangen. De kennis die je op heden hebt is bovendien eveneens uiterst beperkt en zeer algemeen. Wanneer je wordt gevraagd wat je over deze partij weet, kan je enkel verwijzen naar het acroniem, het jaar waarin de partij werd opgericht en de naam van de voorzitter. Dit betreft dan ook enkel uiterst beperkte en weinig gepersonaliseerde informatie om enige betrokkenheid van jouw familie bij deze partij aan te tonen. Opmerkelijk hierbij is eveneens dat je geen informatie weet aan te reiken over de huidige situatie van de partij, zeker aangezien je verklaart pas recent zich hierover geïnformeerd te hebben (NPO p.18).”

Het is niet aannemelijk dat verzoeker dermate slecht op de hoogte is van de politieke achtergrond en activiteiten van zijn vader en van de problemen die zijn vader daardoor zou hebben gekregen met de autoriteiten of de Imbonerakure in Burundi, nu deze problemen er niet alleen toe zouden hebben geleid dat verzoeker met de rest van zijn gezin Burundi diende te verlaten en zij hun toevlucht dienden te zoeken in een vluchtelingenkamp in Oeganda, maar uit zijn verklaringen blijkt dat zij zich ook daar niet veilig konden wanen omdat zijn vader er werd gezocht en zij zich herhaaldelijk dienden te verplaatsen. In het verzoekschrift wordt gewezen op de jonge leeftijd die verzoeker had toen hij zijn land van herkomst verliet, zijnde negen jaar, en wordt er geopperd dat verzoeker gezien zijn leeftijd en traumatische ervaringen geen mogelijkheid had om een diepgaand inzicht te verwerven in de politieke context van zijn vader. Gelet op de verstrekende gevolgen van zijn vaders politieke activiteiten en daaraan gerelateerde problemen voor verzoeker persoonlijk, mag echter worden verwacht dat hij zich na zijn vertrek uit Burundi op enig moment terdege zou hebben geïnformeerd over de oorzaken van de situatie waarin hij en zijn familie zich bevonden, *quod non*. Overigens blijkt niet dat zijn ouders hem bewust zouden hebben afgeschermd van de feiten of dat verzoeker daar als negenjarige geen notie van zou hebben gehad. In tegendeel blijkt dat verzoeker over de detentie van zijn vader verklaart dat hij zijn moeder aan iemand anders hoorde vertellen dat zijn vader in contact stond met een directeur van de inlichtingendienst die hem op de hoogte bracht dat ze hem zouden doden en dat hij met de hulp van één van diens mensen 's nachts naar huis kon komen (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Verder blijkt dat verzoeker ondanks zijn jonge leeftijd wist wie de Imbonerakure waren en dat hij hoorde dat zijn vader er met zijn moeder over sprak (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 16). Om die reden kunnen zijn verklaringen dat hij niet vaak met zijn ouders praatte, zijn ouders met hem niet praatten over politiek en hij zich in die periode hoofdzakelijk bezighield met school en spel (NPO, p. 7, 8, 17) niet volstaan om verzoekers uiterst gebrekkige kennis van de problemen die ten grondslag zouden hebben gelegen aan zijn vertrek uit Burundi te verklaren of verschonen. De omstandigheid dat verzoeker sinds de zomer van 2024 tot augustus 2025, en dus voorafgaand aan het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, gedurende meerdere maanden geen contact met zijn familie zou hebben gehad, neemt niet weg dat er na verzoekers komst naar Europa in 2022 en vóór de onderbreking van het contact geruime tijd is verstreken waarin verzoeker wél nog contact had met zijn ouders en aldus in de gelegenheid was om een en ander na te vragen.

De bijkomende informatie die verzoeker naar eigen zeggen zou hebben kunnen verkrijgen sinds het contact met zijn vader is hersteld, wordt louter *post factum* in het verzoekschrift aangebracht en is in ieder geval niet van die aard dat zij een ander licht kan werpen op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers gebrekkige kennis ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens de administratieve procedure niet vermeldde dat zijn vader zwaar mishandeld en gefolterd werd tijdens zijn gevangenschap. Nochtans zou zijn vader daarvan nog steeds littekens dragen op zijn lichaam en zouden er bovendien enkele tanden zijn uitgetrokken tijdens zijn detentie, iets wat verzoeker redelijkerwijze niet kan zijn ontgaan toen hij zijn vader na diens vrijlating terugzag. Dat verzoeker dit niet vermeldde wanneer hem gevraagd werd alles te vertellen wat hij wist over de problemen waardoor hij zijn land van herkomst diende te verlaten maar slechts *post factum* aanbrengt in zijn verzoekschrift als bijkomende informatie die hij zou hebben verkregen na het herstellen van het contact met zijn vader, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas in ernstige mate.

3.7.2.3. Vervolgens dient erop te worden gewezen dat verzoeker niet alleen een gebrek aan kennis van de politieke activiteiten en problemen van zijn vader in Burundi wordt verweten, maar ook een gebrek aan detail en doorleefdheid in zijn verklaringen over de concrete problemen die hij en zijn familie in Oeganda zouden hebben gekend en de manier waarop zij daarmee omgingen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“• Je slaagt er niet in ook maar enige details te geven over de concrete problemen die je in Oeganda zou hebben gekend. Je verklaart dat kort na jullie aankomst in Oeganda in 2016 jullie vernamen dat naar jouw vader werd gezocht, je weet echter niet te verduidelijken welke problemen jullie daardoor gedurende al die jaren zouden hebben gekend. Wanneer je wordt gevraagd naar de problemen in Oeganda stel je enkel opnieuw uiterst vaag dat jouw vader werd gezocht en dat dit er voor zorgde dat jullie onveilig waren, hiermee geen concrete problemen aanhalend (NPO p.16). Je weet zelfs niet of jouw vader ooit persoonlijk werd benaderd in Oeganda (NPO p.17).

• Je weet evenmin te verduidelijken hoe jullie op de hoogte waren van het feit dat jouw vader werd gezocht, aangezien je geen concrete problemen weet aan te wijzen. Je verwijst louter naar het feit dat zij Imbonerakure zouden zijn geweest en dat je jouw moeder hier over hoorde praten. Ook hier weet je geen verdere details te verschaffen over wat dan precies werd gezegd, je stelt geen details te hebben gehoord (NPO p.16). Je geeft daarmee allerminst aan hoe jij je bewust werd van het feit dat jouw vader om politieke redenen zou worden gezocht binnen Oeganda.

• Je weet daarbij niet aan te tonen dat jouw vader ook in Oeganda in de kijker zou hebben gelopen. Je verklaart nooit gezien te hebben dat hij in Oeganda lid zou zijn geweest van bepaalde groeperingen of bewegingen en je weet niet of hij ook in Oeganda politiek actief was (NPO p.17). Daarmee weet je geenszins te overtuigen dat jouw vader ook in Oeganda in de kijker zou hebben gelopen.

• Je weet geen details te verschaffen over de manier waarop je volgens jouw verklaringen steeds diende onder te duiken en van plaats te veranderen om problemen te vermijden. Je weet daarbij niet te verduidelijken hoe lang jullie op deze manier geleefd hebben. Je verklaart niet te kunnen zeggen hoe lang jullie dat deden. Wanneer hier echter wordt op doorgevraagd blijkt dat jullie nog geen jaar in Oeganda waren toen dit begon, zodoende reeds in 2017 (NPO p.13). Indien je jarenlang op die manier geleefd zou hebben kan verwacht worden dat je hier meer details over weet te verschaffen. Hier slaag je echter niet in. Wanneer je wordt gevraagd hoe je steeds andere plekken vond om te verblijven, verklaar je dit niet te weten en enkel te gaan waar je vader zei te gaan (NPO p.13), zonder hier maar enige details aan te kunnen toevoegen. Bovendien verklaar je steeds naar school te zijn gegaan (NPO p.13), wat dan weer niet overeenstemt met feit dat je steeds ondergedoken zou hebben geleefd.

• Je weet niet aan te geven hoe jouw familie dit probleem, dat jarenlang zou hebben aangesleept, probeerde aan te pakken. Wanneer je wordt gevraagd wat jouw familie deed om dit probleem op te lossen en veilig te zijn, moet je opnieuw aangeven dit niet te weten en stel je enkel dat jullie problemen ontvluchtten en opnieuw problemen kenden, daarmee niet aangevend hoe jullie deze keer met deze problemen trachtten om te gaan. Je weet daarbij zelfs niet aan te geven of jullie er over dachten om deze reden het kamp opnieuw te verlaten (NPO p.16).

• Je geeft geen concrete aanleiding aan voor jouw vertrek uit Oeganda. Je haalt ook hier geen concrete elementen aan maar verwijst naar het feit dat dit steeds jullie problemen waren, namelijk dat zij jouw vader zochten (NPO p.16). Je haalt geen specifieke problemen aan maar verwijst naar het feit dat je kon deelnemen aan een basketkamp en dat dit als een goeie opportuniteit werd gezien om een beter leven op te bouwen (NPO p.17).

• Hierbij dient eveneens opgemerkt dat jouw andere familieleden wel in Oeganda bleven en het land niet dienden te ontvluchten voor hun veiligheid. Voornamelijk het gegeven dat jouw vader – de oorzaak voor de problemen binnen jouw familie – wel nog in Oeganda bleef, ondergraaft de geloofwaardigheid van jouw vrees voor vervolging alsook van de omstandigheden waarin jullie in Oeganda zouden hebben geleefd.”

Verzoeker beperkt zich er in zijn verzoekschrift in wezen toe zijn eerdere vage verklaringen over zijn levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp in Oeganda te herhalen en andermaal te wijzen op zijn

jonge leeftijd, alsook op de “*omstandigheden van overleven en vluchten, met bijkomende beperkingen tijdens de coronaperiode*” waarin hij zich zou hebben bevonden, waardoor van hem niet zou mogen worden verwacht “*dat hij zich verdiept in de complexe politieke context van zijn vader*”. Te dezen dient er andermaal op te worden gewezen dat verzoeker, ondanks zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Burundi, wel degelijk enige notie had van de problemen die hem en zijn familie daartoe zouden hebben genoopt en dat van hem hoe dan ook kan worden verwacht dat hij zich hierover, alsook over de daaruit voortvloeiende problemen in Oeganda, op latere leeftijd terdege zou hebben trachten te informeren, nu deze problemen raken aan de kern van zijn relaas en hij zich hierop beroept ter ondersteuning van zijn beschermingsaanvraag. Bovendien wordt verzoeker niet louter een gebrek aan kennis van de politieke context van de vermeende feiten verweten, maar ook en vooral een onvermogen om de problemen die hij en zijn familie in het vluchtelingenkamp in Oeganda zouden hebben gekend te concretiseren en hierover doorleefde en overtuigende verklaringen af te leggen. Dit betreffen feiten die zich in verzoekers onmiddellijke leefomgeving zouden hebben afgespeeld en die zijn persoonlijke situatie rechtstreeks en ingrijpend zouden hebben beïnvloed, waardoor van hem wel degelijk precieze en volledige verklaringen hierover mogen worden verwacht, *quod non*. De omstandigheid dat verzoeker op veertien- of vijftienjarige leeftijd naar Italië vertrok en zich vanaf toen focuste op het ontwikkelen van zijn basketbaltalent en het uitbouwen van een zo normaal mogelijk tienerleven met nieuwe vrienden en zijn ouders hem niet probeerden te belasten met hun zorgen, kan verzoekers uiterst gebrekkige verklaringen niet vergoelijken. Het argument dat kinderen volgens richtlijnen van UNHCR niet geacht kunnen worden dezelfde kennis of verklaringscapaciteiten te hebben als volwassenen, is in de gegeven concrete omstandigheden evenmin dienstig ter verklaring of verschoning van de gedane vaststellingen.

De bijkomende informatie die verzoeker in dit verband zou hebben verkregen sinds het herstellen van het contact met zijn vader is in essentie dezelfde vage en summiere informatie die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft gegeven. Door voor het overige de relevantie van bovenstaande motieven van de bestreden beslissing voor de beoordeling van het risico bij terugkeer naar Burundi in vraag te stellen, met als argument dat het feit dat hij en zijn familie sinds 2016 in een vluchtelingenkamp in Oeganda hebben geleefd en er erkend werden als vluchteling op zich bewijst dat het gezin problemen heeft gekend in Burundi en er niet naar kan terugkeren, weerlegt verzoeker deze motieven niet. De Raad herhaalt dat, blijkens verzoekers verklaringen, de problemen die hij en zijn gezin in Oeganda zouden hebben gekend rechtstreeks voortvloeien uit de vervolging waarvan zijn vader in Burundi omwille van diens politieke activiteiten het slachtoffer zou zijn geweest en deel uitmaken van de kern van zijn relaas. Bijgevolg is het voor de beoordeling van verzoekers vrees ten aanzien van Burundi wel degelijk relevant na te gaan in welke mate geloof kan worden gehecht aan deze problemen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vormt het feit dat hij en zijn familie erkend werden als vluchtelingen in Oeganda en zijn familie er tot op heden in een vluchtelingenkamp zou verblijven, op zich geen bewijs dat verzoeker actueel niet naar Burundi kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7.2.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekers persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en accurate verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten en die hem thans verhinderen ernaar terug te keren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Er was ook bijstand van een tolk Kirundi en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven. Verzoeker was aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud van mening dat hij alles had kunnen vertellen wat hij wou vertellen en dat het interview goed verlopen was. Hij bevestigde tevens alle vragen en de tolk goed begrepen te hebben (NPO, p. 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd niet enkel gepeild naar verzoekers kennis van MSD, de oppositiepartij waarvan zijn vader lid zou zijn, en zijn vaders politieke activiteiten, maar werd er tevens met concrete vragen ingegaan op de problemen die verzoeker en zijn familie in Burundi respectievelijk Oeganda als gevolg daarvan zouden hebben gekend, waarbij verzoeker telkenmale de gelegenheid werd geboden om vanuit zijn persoonlijke beleving te vertellen (NPO, p. 15-18). Met de algemene kritiek dat geen onderzoek is gevoerd naar de eventuele gevolgen van zijn negatieve ervaringen in Italië, en met de kwetsbaarheid die hieruit resulteert, toont verzoeker niet aan dat hij als gevolg van deze feiten, die op zich niet worden betwist en zonder meer betreurenswaardig zijn, een trauma heeft opgelopen dat zijn vermogen om volledige en precieze verklaringen af te leggen in het kader van zijn beschermingsaanvraag aantast. Er liggen geen

medische of psychologische stukken voor waaruit dit kan blijken. Daarenboven heeft verzoeker, noch zijn voogd, noch zijn advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat hij niet in staat zou zijn om naar behoren te worden gehoord naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

3.7.2.5. Uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend bij het Rode Kruis om zijn familie in Oeganda op te sporen en het contact te herstellen, nadat dit in de zomer van 2024 zou zijn verbroken, en dat verzoekers familie kon worden gelokaliseerd in Oeganda. Een medewerker van het Rode Kruis bevestigt in augustus 2025 dat verzoekers moeder, broers en zussen in het kamp Nakivale verblijven en dat zijn vader zich in Nabulagala, dichtbij Kampala, bevindt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Waar de actuele verblijfssituatie van verzoekers familie op basis van voormelde stukken niet redelijk kan worden betwist, kan hieruit evenwel niet blijken dat verzoekers vader op heden nog problemen ondervindt in Oeganda en nog steeds gezocht zou worden door leden van de Imbonerakure. Volgens verzoeker blijkt dit uit de contacten met zijn ouders, doch dit betreft een loutere bewering ter staving waarvan geen enkel overtuigend stuk voorligt. Dat verzoekers vader nog steeds lid is van MSD en nog steeds in contact staat met gelijkgezinden via verschillende sociale mediakanalen, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, zijn eveneens slechts beweringen die niet wordt gestaafd. Aan de verklaring op eer van verzoekers vader die verzoeker bijbrengt middels zijn aanvullende nota kan, zoals *supra* onder punt 3.3.4.2. reeds aangestipt, geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Hierin stelt verzoekers vader dat verzoeker ernstige problemen heeft gekend door toedoen van de Imbonerakure en “*agents proches de l’Etat*”, wat niet strookt met verzoekers eigen verklaringen nooit persoonlijke problemen te hebben gekend met de Imbonerakure of de autoriteiten. Verzoekers vader vermeldt verder dat na verzoekers vertrek, zijn familie ernstig vervolgd is geweest waardoor hij diende onder te duiken, wat verzoeker, die naar eigen zeggen nog tot de zomer van 2024 met zijn ouders contact zou hebben gehad, zelf evenwel nooit heeft aangehaald. Aan het incident op 24 december 2025 dat verzoekers vader in zijn verklaring aanhaalt en waarbij hij zou zijn geïntercepteerd door twee mannen die hem ervan zouden hebben beschuldigd samen te werken met de vijanden van het land en verzoeker naar rebelligroepen te hebben gestuurd, kan derhalve geen geloof worden gehecht (aanvullende nota verzoeker, stuk 1).

3.7.2.6. De Raad merkt verder op dat verzoeker volgend pertinent motief van de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift ongemoeid laat en er derhalve geen afbreuk aan doet:

“Daarnaast, indien jouw vader vervolging zou hebben gekend om politieke redenen – wat hierboven reeds als ongeloofwaardig wordt bevonden – weet jij niet aan te tonen dat jij over een profiel beschikt waardoor ook jij om deze reden vervolging zou dienen te vrezen. Je weet niet aan te tonen om welke reden ze naast jouw vader ook jou zouden viseren. Je verwijst enkel naar het feit dat je de zoon van jouw vader bent (NPO p.15) en dat degenen die jouw ouders zoeken je zullen kennen en zich op jou zouden wreken omdat je een jongen bent (NPO p.18). Dit betreftten allerminst overtuigende verklaringen die kunnen aantonen dat ook jij geïntercepteerd zou worden. Je verklaart daarnaast dat politiek je helemaal niet interesseert (NPO p.18). Je verklaart geen lid te zijn geweest van enige bewegingen of groeperingen (NPO p.13). Je werd zelf nooit persoonlijk benaderd (NPO p.16). Hieruit blijkt dat je geenszins over een politiek profiel beschikt. Je was bovendien pas negen jaar oud toen je Burundi verliet. Hieruit volgt dat niet kan worden ingezien om welke reden jij geïntercepteerd zou worden door de Burundese autoriteiten.”

3.7.2.7. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het rechtsplegingsdossier, maakt verzoeker de problemen die zijn vader tot op heden zou kennen omwille van diens vermeende politieke activiteiten niet *in concreto* aannemelijk, noch dat hij om die reden bij terugkeer naar Burundi persoonlijk door de autoriteiten of de Imbonerakure dreigt te worden geïntercepteerd. Hij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op deze vermeende problemen ter staving van het risico dat hij bij terugkeer meent te lopen.

3.7.3. In zoverre verzoeker tevens een vrees aanhaalt omwille van zijn etniciteit, dient vooreerst in navolging van de adjunct-commissaris te worden vastgesteld dat verzoeker over zijn etnische origine doorheen de procedure tegenstrijdige verklaringen aflegt en hiervoor geen aannemelijke uitleg biedt, wat in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht: *“Je verklaart dat Tutsi’s zoals jou vervolgd worden en dat dit voor problemen zorgde binnen de familie (NPO p.18). In een dergelijke context is het echter verbazingwekkend dat jij bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde van Hutu origine te zijn (verklaring DVZ vraag 6d). Je stelt dit bij aan het begin van jouw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal en stelt uiteindelijk Tutsi te zijn. Je verklaart je vergist te hebben in jouw etnie omdat je er niets over wist en je het je pas achteraf herinnerde. Je verklaart dat je dit pas in België goed hebt begrepen aangezien het in Burundi een taboe is waar je niet over spreekt. Het werd je nooit uitgelegd in jouw opvoeding en ook op school had je er niet veel op gelet. Pas in België beseftte je dat de macht in Burundi in handen is van Hutu’s en jouw vader problemen kende net omdat hij Tutsi is (NPO p.4). Het feit dat jij je vrees voor vervolging*

eveneens kadert binnen jouw etniciteit maar tegelijkertijd nog niet op de hoogte zou zijn geweest van welke etnie je precies bent, is uiterst ongeloofwaardig."

Verzoeker verschoont noch verklaart dat hij zich tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) zou hebben vergist omtrent zijn etniciteit waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat *"[d]it gebeurde in omstandigheden van stress en onzekerheid, waarin hij zich bovendien nog niet ten volle bewust was van de mogelijke impact van zijn verklaringen"*. De Raad merkt in dit verband op dat elk gehoorgesprek stress met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het relaas en de elementen die de context bepalen waarin dit relaas zich afspeelt zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Indien verzoekers vader daadwerkelijk problemen zou hebben gekregen omdat hij Tutsi is, zoals verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart (NPO, p. 4), en die etniciteit derhalve mede bepalend is voor de problemen die verzoeker zelf vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, is het niet aannemelijk dat hij zijn vader, en zichzelf, bij de DVZ per vergissing identificeert als Hutu, noch dat hij zich niet bewust is van de mogelijke impact van deze verklaringen op de beoordeling van zijn geloofwaardigheid en vrees. De omstandigheid dat verzoeker deze vermeende vergissing zelf heeft gecorrigeerd in een latere fase van de procedure, is niet van aard zijn geloofwaardigheid te herstellen, temeer het niet in verzoekers belang is *"zijn fout te verzwijgen of vol te houden"*, nu hij zijn vermeende Tutsi-etniciteit aanhaalt als één van de redenen waarom hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst problemen vreest.

Wat er ook van zij, de Raad benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus *"Burundi. Situation sécuritaire"* van Cedoca van 14 februari 2025, duidelijk naar voren komt dat de vervolging van (vermeende) tegenstanders van de machthebbers in Burundi in wezen politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet determinerend is. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen hij *infra*, onder punt 3.7.4.1., uiteenzet. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker verklaart persoonlijk geen problemen te hebben gekend omwille van zijn etniciteit (NPO, p. 18) en dient te worden herhaald dat aan de problemen van zijn vader waardoor het hele gezin Burundi zou hebben moeten verlaten en er thans niet naar zou kunnen terugkeren, geen geloof kan worden gehecht.

3.7.4. Verzoeker betwist verder in zijn verzoekschrift dat een veilige terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn geval mogelijk is na zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Aldus dient de Raad na te gaan of verzoeker nood heeft aan internationale bescherming vanwege een vrees verbonden aan de behandeling door de Burundese autoriteiten van Burundese onderdanen die in België hebben verbleven en/of een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Om deze vraag te beantwoorden, moet rekening worden gehouden met alle actuele en relevante informatie die door beide partijen is verstrekt, zowel wat betreft de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten in Burundi als wat betreft de huidige houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van Burundese onderdanen die naar hun land terugkeren, met name na een verblijf en/of het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

3.7.4.1. Wat vooreerst de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten betreft, merkt de Raad op dat deze nog steeds precair is. Uit de geraadpleegde algemene informatie blijkt namelijk dat er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, zoals willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies en foltering. De belangrijkste daders zijn de politie, de inlichtingen- en veiligheidsdienst *Service nationale de renseignement* (hierna: SNR) en de Imbonerakure (de jeugdafdeling van de regerende partij, de CNDD-FDD, georganiseerd als gewapende militie), die over het algemeen straffeloos kunnen handelen. Hoewel de slachtoffers van deze daden voornamelijk personen zijn die banden hebben, of ervan verdacht worden banden te hebben, met de oppositie, alsook personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat verschillende organisaties of verenigingen melding maken van ernstige misdaden tegen burgers zonder specifieke politieke connotatie. Mensenrechtenorganisaties geven aan dat het moeilijk is om het aantal schendingen en slachtoffers te bepalen door moeilijkheden voor internationale organisaties om toegang te krijgen tot het land, de vrees van slachtoffers en getuigen voor represailles, de wijdverbreide angst onder de bevolking en het toezicht op leden van het maatschappelijke middenveld en de pers.

Wat de etnische factor betreft, blijkt uit verschillende rapporten van de onderzoekscommissie van de Verenigde Naties dat, hoewel in sommige gevallen de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn geweest, deze slachtoffers voornamelijk het doelwit waren vanwege hun (vermeende) oppositie tegen de Burundese regering. Niettemin is het belangrijk om ook rekening te houden met het rapport van EurAc, een netwerk van tientallen ngo's die actief zijn in Centraal-Afrika, van mei 2025 over de situatie vóór de verkiezingen van dat jaar waarin wordt aangegeven dat Burundese Tutsi's die recentelijk in

Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Bubanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura, vanwege een heropleving van de spanningen met Rwanda. In februari 2025 meldt het collectief SOS Médias Burundi in de oostelijke provincies Cankuzo, Muyinga en Ruyigi een "*intensification des discours à caractère ethnique, la multiplication des patrouilles nocturnes et des arrestations arbitraires*" in verband met het conflict in het oosten van de DRC.

Bovendien blijft de speelruimte van het maatschappelijk middenveld en de media in Burundi beperkt en worden zij nauwlettend in de gaten gehouden. De afgelopen jaren zijn er nog steeds gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenverdedigers en journalisten gemeld.

Ten slotte blijkt uit algemene informatie ook dat de economische situatie in Burundi steeds verder verslechtert (hoge inflatie en vrijwel geen economische groei), met rampzalige gevolgen voor de humanitaire situatie op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en voedselzekerheid. Volgens de speciale rapporteur van de Verenigde Naties blijft corruptie endemisch en treft zij de hoogste regeringsniveaus, de administratie, de openbare aanbestedingen en het rechtssysteem.

De hierboven beschreven context noopt tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen.

3.7.4.2. Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt verder dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese diaspora in België en de Burundezen die uit België terugkeren, ongeacht of zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de ontwikkeling van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk zijn verbeterd en zelfs hebben geleid tot een nieuw bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Burundi en België eind 2023, ter waarde van 75 miljoen euro.

Waar in bovengenoemde informatie ook melding wordt gemaakt van een incident dat in september 2025 heeft geleid tot de beslissing van de Burundese regering om de directeur van het Belgisch Agentschap voor Internationale Samenwerking (Enabel) tot *persona non grata* te verklaren, blijft dit een geïsoleerd incident dat, in de huidige stand van zaken, op zich geen ander licht werpt op de aanmerkelijke verbetering van de bilaterale betrekkingen en de heropening van de politieke dialoog tussen België en Burundi sinds 2020.

Hoewel de Belgische veiligheidsdiensten een mogelijke toename van de interne repressie in de aanloop naar de verkiezingen van 2025 en 2027 en nieuwe dodelijke aanslagen van RED-Tabara op Burundese bodem, die Burundi ertoe zouden kunnen aanzetten druk uit te oefenen op België om maatregelen te nemen tegen leden van de oppositie in België, als risicofactoren voor een verslechtering van de diplomatieke betrekkingen met België beschouwen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de laatste verkiezingen van juni 2025 hebben geleid tot nieuwe significante spanningen in de bilaterale betrekkingen tussen beide landen of tot druk op België om Burundese opposanten in de diaspora aan te pakken.

3.7.4.3. De Raad stelt vervolgens vast dat er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voorligt waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer. De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld.

3.7.4.3.1. Wat in de huidige context de kennis van de Burundese autoriteiten betreft over de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezen die in België verblijven, met inbegrip van de eventuele indiening van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Burundese diaspora in België en de Burundese bevolking in het land zelf onderworpen zijn aan een zekere mate van toezicht.

Volgens de Belgische veiligheidsdiensten waarmee Cedoca contact heeft opgenomen, beschikt de ambassade van Burundi in België over een "antenne" van de SNR die belast is met het identificeren van buitenlandse dreigingen. De SNR houdt toezicht op de onlineactiviteiten van leden van de diaspora en ondersteunt operaties om politieke tegenstanders in het buitenland in diskrediet te brengen. Bovendien is het volgens de gecontacteerde Belgische veiligheidsdiensten vrijwel zeker dat de SNR in Burundi zelf betrokken is bij het toezicht op vluchtelingen/terugkeerders. Hiervoor kan het rekenen op een uitgebreid netwerk voor het verzamelen van informatie onder overheidsaanhangers binnen de diaspora en de bevolking, en het is zeer waarschijnlijk dat de SNR informatie over teruggekeerde Burundezen kan verkrijgen dankzij het systeem van "*cahiers de ménage*", een bijzonder indringend surveillancesysteem dat Burundese huishoudens verplicht een register bij te houden van bewoners en bezoekers, dat vooral wordt gebruikt in de "*quartiers contestataires*", de wijken van Bujumbura waar vaak een meerderheid van de bevolking uit Tutsi's bestaat, waar in 2015 de meest gewelddadige demonstraties plaatsvonden en waar veel regionale en internationale

vluchtelingen vandaag vandaan komen. De SNR beschikt ook over een zekere capaciteit om de telefooncommunicatie in Burundi te controleren, die kan worden gebruikt om 'high profile returnees' te surveilleren. Ten slotte leggen de Belgische veiligheidsdiensten nog de nadruk op de verschillende initiatieven voor de digitalisering van het beheer en de controle van de internationale mobiliteit, die de surveillancemogelijkheden van de Burundese inlichtingendiensten zouden kunnen versterken.

Wat meer specifiek de indiening van een verzoek om internationale bescherming betreft, beweren sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen worden gebracht via de ambassade of de diaspora. Het is echter onduidelijk hoe deze informatie concreet kan worden verkregen, gelet op de verplichting die op de Belgische asielinstanties rust om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van informatie waarover zij beschikken met betrekking tot individuele verzoeken om internationale bescherming, te respecteren. Gelet op de hierboven geschetste context van een zekere mate van toezicht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf geen ruchtbaarheid geeft, bijvoorbeeld op sociale netwerken of in de media, aan het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt uit de contacten van Cedoca met de Algemene Directie van de DVZ en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat geen van beide instanties in het kader van de door hen georganiseerde vrijwillige terugkeer aan de ambassades meedeelt of de betrokken personen al dan niet een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De lokale autoriteiten worden echter altijd op de hoogte gebracht van een (gedwongen) repatriëring, aangezien een laissez-passer wordt afgegeven op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het betrokken land doorgeeft. In geval van gedwongen repatriëring met een geldig paspoort wordt de ambassade niet automatisch op de hoogte gebracht, maar kan zij hiervan op de hoogte zijn op basis van de codes op de passagierslijst, indien zij deze lijst controleert.

In het licht van het bovenstaande is de Raad dan ook van oordeel dat niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen.

3.7.4.3.2. Afhankelijk van het specifieke profiel of bepaalde specifieke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming kan er echter een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaan dat de Burundese autoriteiten kennis nemen van dergelijke informatie.

In dit verband identificeren de verschillende bronnen die Cedoca heeft geraadpleegd personen die actief zijn in de politieke oppositie, met name leden van bepaalde politieke partijen, bewegingen of organisaties die in Burundi zijn uitgesloten of geschorst, leden van een oppositiemedium, personen wier mening telt, zoals een leider of een lid van het maatschappelijk middenveld, of personen die door de Burundese justitie zijn veroordeeld wegens hun betrokkenheid bij de poging tot staatsgreep in 2015, als profielen die bij hun aankomst of tijdens hun verblijf in Burundi het voorwerp kunnen uitmaken van een vorm van vervolging. Ook het gedrag van de betrokkene, het feit of hij of zij in het buitenland activiteiten heeft ontplooid die als schadelijk voor de Burundese regering worden beschouwd, en het feit dat deze regering daarvan op de hoogte is, zijn bepalend.

3.7.4.3.3. Wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België als bron van vrees voor een persoon die *a priori* geen specifiek profiel heeft, zoals hierboven vermeld, merkt de Raad op dat de informatie waarover hij beschikt divers, weinig concreet en deels tegenstrijdig is.

Zo zijn sommige bronnen van oordeel dat Burundezers die terugkeren na internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, en ervan uitgaande dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, problemen zullen krijgen met hun autoriteiten omdat ze zouden kunnen worden beschouwd als politieke opposanten of als personen die het imago van het land hebben aangetast. Deze problemen worden echter ofwel niet nader gespecificeerd, ofwel is er sprake van het feit dat men geregistreerd wordt en mogelijk door de SNR wordt vastgehouden en ondervraagd. Andere bronnen zijn van mening dat het enkele feit dat een Burundese onderdaan in België internationale bescherming heeft aangevraagd, hem niet blootstelt aan problemen.

In de mate dat bepaalde bronnen die melding maken van een mogelijk probleem bij terugkeer in dit verband ook verwijzen naar de verklaringen die de woordvoerder van de Burundese minister van Binnenlandse Zaken in oktober 2022 heeft afgelegd over Burundezers die via de zogenaamde Balkanroute naar Servië zijn gereisd, merkt de Raad op dat de beschikbare informatie over het lot van de Burundezers die in 2022 uit Servië zijn gerepatriëerd, weinig gedetailleerd en zeer uiteenlopend is. Sommige bronnen geven aan dat de betrokken personen zijn ondervraagd en/of gevangengezet (mogelijk voor enkele dagen), terwijl andere bronnen stellen dat zij met rust zijn gelaten. Het standpunt dat door de Burundese mensenrechtenorganisatie APRODH wordt ingenomen in een publicatie van december 2025, zijnde dat de Burundese autoriteiten het aanvragen van asiel nu als een misdrijf op zich beschouwen en Burundezers die in het buitenland om

internationale bescherming hebben verzocht en werden afgewezen als opposanten worden gezien die gerechtelijk dienen te worden vervolgd, kan niet worden bijgetreden, nu dit louter gebaseerd blijkt te zijn op voormelde verklaringen van de woordvoerder van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken uit 2022 en er geen indicaties zijn van een actief vervolgingsbeleid ten aanzien van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming.

Uit de cijfers in de algemene informatie blijkt vervolgens dat 41 Burundese onderdanen de Belgische autoriteiten om hulp hebben gevraagd bij de organisatie van hun vrijwillige terugkeer naar hun land tussen 2018 en juli 2025 en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor hebben gekozen vrijwillig uit België terug te keren en die gedurende zes maanden zijn gevolgd, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden.

Verder blijkt dat Cedoca zijn contacten heeft gevraagd of zij concrete voorbeelden kennen van personen die problemen hebben gehad met de autoriteiten na een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in België, en dat alle bronnen ontkennend hebben geantwoord. Bovendien wordt in geen van de recente internationale rapporten en rapporten van Burundese ngo's die Cedoca heeft geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Burundi concreet melding gemaakt van repatriëringen van Burundese onderdanen, noch van eventuele problemen die Burundese onderdanen ondervinden bij hun terugkeer naar hun land per vliegtuig vanuit het buitenland (met inbegrip van België) louter omdat zij in het buitenland hebben verbleven en/of daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, of om enige andere reden. Ook in de geraadpleegde onafhankelijke Burundese en internationale media is hierover geen informatie gevonden. Verschillende Burundese accounts op sociale media maken melding van een Burundese onderdaan die in Zweden woont en die in september 2025 kort na zijn vrijwillige terugkeer naar Burundi door de SNR zou zijn gearresteerd en later overgebracht naar de centrale gevangenis van Bujumbura. De reden voor deze arrestatie zou evenwel zijn dat de betrokkene zich in een privégesprek tijdens een tussenlanding kritisch zou hebben uitgelaten over de Burundese autoriteiten en vervolgens zou zijn aangegeven door zijn reisgenoot.

Waar Cedoca door de coalitie Move is gecontacteerd over de vermeende arrestatie van een Burundees die in november 2022 gedwongen zou zijn gerepatriëerd uit België nadat zijn verzoek om internationale bescherming was afgewezen, blijkt enerzijds dat de informatie die Cedoca bij verschillende actoren in het veld (al dan niet aanwezig in Burundi) heeft verzameld niet eenduidig is, en anderzijds dat deze vermeende arrestatie zelfs niet gedocumenteerd wordt in de rapporten van Burundese organisaties die periodieke overzichten van mensenrechtenschendingen publiceren. De Move-coalitie meldt dat een tweede Burundees in februari 2023 door België zou zijn teruggestuurd en bij zijn terugkeer zou zijn ontvoerd en mishandeld, maar erin geslaagd zou zijn te ontsnappen. Alle informatie hierover is echter afkomstig van de betrokkene zelf en wordt niet bevestigd door andere bronnen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke bron die zowel in april 2024 als in 2025 werd gecontacteerd, bevestigt dat er momenteel zeer frequent heen en weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundese onderdanen, met inbegrip van bepaalde personen die in België een beschermingsstatus genieten of die de Belgische nationaliteit hebben verworven. Deze bron vermeldt bovendien dat verschillende opposanten die na de gebeurtenissen van 2015 naar België waren gevlucht, naar Burundi zijn teruggekeerd en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Gezien het bovenstaande moet worden opgemerkt dat geen van de informatie waarover de Raad beschikt melding maakt van concrete en naar behoren gedocumenteerde gevallen van Burundese onderdanen die bij hun terugkeer problemen hebben ondervonden met hun autoriteiten, uitsluitend vanwege hun verblijf en/of hun verzoek om internationale bescherming in België. Gezien het ontbreken van concrete voorbeelden en het feit dat de mogelijke problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België te maken kunnen krijgen door de bronnen vaak niet duidelijk worden omschreven, is de Raad van mening dat deze informatie eerder speculatief van aard is. Het enkele feit dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die naar Burundi terugkeren, aan een veiligheidsbeoordeling kunnen worden onderworpen, volstaat niet om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

3.7.4.3.4. Met betrekking tot de Tutsi-etnie, is het belangrijk te benadrukken dat, waar hoger vermeld wordt dat de crisis in Burundi een uitgesproken politiek karakter heeft, vertegenwoordigers van een intergouvernementele organisatie die Cedoca in Bujumbura heeft ontmoet, aangeven dat een Burundees die naar het land terugkeert en waarvan de autoriteiten weten dat hij een verzoek om internationale bescherming in België of elders heeft ingediend, zal worden ondervraagd over wat hij daar heeft gedaan, maar dat de behandeling zal variëren naargelang zijn etnische afkomst; een Hutu zal waarschijnlijk geen problemen ondervinden, maar in het geval van een Tutsi zullen de autoriteiten nagaan of hij banden heeft met de oppositie of het maatschappelijk middenveld. Zelfs in geval van een gedwongen repatriëring onder politiebegeleiding zullen de autoriteiten rekening houden met de etnische afkomst; een Hutu die geen actief lid is van de oppositie hoeft zich geen zorgen te maken, terwijl er altijd een groot wantrouwen zal bestaan ten

opzichte van een Tutsi en alles wat het land "bezoedelt". Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat een Tutsi-etnie een risicoverzwarende factor is waarmee rekening moet worden gehouden.

3.7.4.4. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na zorgvuldige lezing van de beschikbare informatie over Burundi en de situatie van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming, besluit de Raad op basis van alle elementen die hem ter beschikking zijn gesteld, zoals *supra* samengevat, geanalyseerd en afgewogen, dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft.

3.7.4.4.1. Dit sluit echter niet uit dat in bepaalde omstandigheden, afhankelijk van het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees aannemelijk kan worden gemaakt. Een individuele beoordeling is dus noodzakelijk en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België concreet aan te tonen.

Te dezen merkt de Raad op dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan worden afgeleid dat er verschillende factoren zijn die van invloed kunnen zijn op de gegrondheid van de vrees, zoals:

- het bestaan van een aanwijzing dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België,
- de etniciteit van de verzoeker,
- zijn eventuele eerdere problemen met de autoriteiten of de belangstelling die zij in het verleden voor hem hebben getoond,
- zijn geografische herkomst,
- zijn persoonlijke of familiale banden met leden van de oppositie,
- zijn gedrag en zijn activiteiten in België en de eventuele zichtbaarheid hiervan.

Bij de individuele behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen moeten de asielinstanties dus rekening houden met deze factoren, de intensiteit ervan en het cumulatieve effect ervan om te bepalen of deze factoren de persoonlijke vrees van de verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kunnen versterken en desgevallend voldoende aannemelijk maken.

3.7.4.4.2. Zoals *supra*, onder punt 3.7.2., is uiteengezet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader in Burundi zou zijn vervolgd door de autoriteiten of de Imbonerakure omwille van zijn vermeende lidmaatschap van, en activiteiten voor, de oppositiepartij MSD en dat hij en zijn gezin naar aanleiding van deze vervolging Burundi in 2016 zouden hebben verlaten, noch dat zijn vader na het vertrek uit Burundi en tot op heden om die reden door de autoriteiten zou worden gezocht. Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen, kan niet blijken dat verzoeker persoonlijk in de negatieve aandacht van de Imbonerakure of de Burundese autoriteiten staat, of bij terugkeer naar Burundi zou staan, omwille van het profiel en de activiteiten van zijn vader, waaraan op zich ook geen geloof kan worden gehecht. Verder blijkt uit zijn dossier niet dat verzoeker in België bepaalde politieke of andere activiteiten ontwikkelt die de aandacht van zijn autoriteiten zouden kunnen trekken.

Wat betreft verzoeksters vermeende Tutsi-etnie, dient te worden herhaald dat verzoeker hierover geen coherente verklaringen heeft afgelegd doorheen de procedure en dient eraan te worden herinnerd dat uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat de vervolging van tegenstanders (of vermeende tegenstanders) van de regering in Burundi hoofdzakelijk politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet doorslaggevend is. De Raad verwijst in dit verband naar de punten 3.7.3. en 3.7.4.3.4. van dit arrest en besluit dat dit element *in casu* op zich, dan wel in combinatie met enig ander element van het onderhavige geval, niet volstaat om de vrees van verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, aannemelijk te maken.

Verzoekers betoog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 21 juni 2024, dat hij geen officiële Burundese documenten bezit en nog niet door een ambassade is geïdentificeerd en hij bijgevolg in geval van een terugkeer naar Burundi een interview aan de grens zal moeten ondergaan om zijn identiteit te verifiëren en naar alle waarschijnlijkheid zal moeten uitleggen wanneer en waarom hij Burundi verlaten heeft, waar hij sindsdien verbleven heeft en wat hij in België gedaan heeft, kan niet overtuigen. Vooreerst betreft het een loutere bewering dat verzoeker geen Burundese documenten heeft en kan niet worden uitgesloten dat hij dergelijke documenten achterhoudt. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk niet over Burundese identiteits- of reisdocumenten beschikt, of deze inmiddels niet meer geldig zijn, neemt dit niet weg dat verzoeker deze documenten vanuit België kan verkrijgen of vernieuwen door daartoe een aanvraag te

doen bij de Burundese consulaire vertegenwoordiging. Aangezien hij geen gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van zijn autoriteiten aannemelijk maakt, kan hij zich hier niet dienstig op beroepen om te weigeren het nodige te doen. Bovendien heeft de informatie waarnaar hij verwijst betrekking op de situatie van een gedwongen terugkeer naar Burundi, en kan *in casu* niet zomaar worden uitgegaan van de hypothese dat verzoeker niet vrijwillig gevolg zal geven aan een eventuele verwijderingsbeslissing en onder dwang zal dienen te worden verwijderd. In dit verband dient te worden herhaald dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Verder kan de loutere omstandigheid dat verzoeker reeds enige tijd buiten Burundi verblijft, waaronder sinds januari 2025 in België, beschouwd in het licht van het geheel van de omstandigheden die zijn persoonlijke situatie kenmerken, niet volstaan om aan te nemen dat verzoeker hier in het vizier van de Burundese autoriteiten is gekomen, dan wel zal komen bij terugkeer, temeer hij in België geen politieke activiteiten uitoefent en niet blijkt dat hij in contact staat met landgenoten die dergelijke activiteiten wel uitoefenen.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift voorts op dat hij niet rechtstreeks van Burundi naar België gekomen is, maar eerst enige tijd als vluchteling in Oeganda heeft verbleven. Hij hekelt dat in de bestreden beslissing geen analyse is gebeurd van het risico dat hij loopt in geval van terugkeer naar Burundi omwille van zijn verblijf in Oeganda als erkend vluchteling. Te dezen dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens de administratieve procedure op geen enkel moment heeft aangevoerd dat hij vreest bij terugkeer naar Burundi als politiek opposant te zullen worden beschouwd door het Burundese regime omdat hij enige tijd als erkend vluchteling in Oeganda heeft verbleven, zoals hij thans in zijn verzoekschrift voorhoudt. Vervolgens wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het feit dat verzoeker in Oeganda als vluchteling werd erkend en er enige tijd in een vluchtelingenkamp heeft verbleven wordt betwist, doch de adjunct-commissaris terecht vaststelt dat de enige door verzoeker neergelegde stukken die hiervan kunnen getuigen, zijnde verzoekers Oegandeers reispaspoort en het attest van familiesamenstelling, kort voor zijn vertrek uit Oeganda werden opgemaakt (in 2022), terwijl hij verklaart er reeds sinds 2016 te hebben verbleven. Verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd of hij geen enkel ander document had, bijvoorbeeld om recht te hebben op voedsel of hulp, waarop verzoeker antwoordde dat er een kaart was om voedsel te halen, maar dat zijn ouders die hadden (NPO, p. 14). Waar het gebrek aan documenten die een verblijf sinds 2016 in het kamp kunnen aantonen nog zou kunnen worden verschoond door het gebrek aan contact met verzoekers ouders ten tijde van de administratieve fase, wat daarvan ook de reden moge zijn geweest, dient te worden vastgesteld dat verzoeker reeds bij het indienen van zijn verzoekschrift opnieuw contact had met zijn ouders doch in gebreke blijft de nodige bewijskrachtige stukken alsnog bij te brengen in het kader van onderhavig beroep met devolutieve werking, niettegenstaande hij reeds gewezen werd op het belang daarvan. De bij het verzoekschrift gevoegde vluchtelingenkaarten van zijn ouders blijken te zijn uitgegeven in februari 2022 en tonen derhalve niet aan dat zij, laat staan verzoeker, al zes jaar eerder als vluchteling in Oeganda werden erkend (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Wat er ook van zij, verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij en zijn familie in dit kamp in 2016 zijn beland naar aanleiding van problemen met de autoriteiten die zijn vader in Burundi zou hebben gekend, noch dat de autoriteiten of de Imbonerakure op de hoogte zouden zijn gekomen van zijn verblijf aldaar en hem er gedurende meerdere jaren zouden hebben proberen op te sporen. Dat de autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn van het feit dat verzoeker er verbleven heeft in de hoedanigheid van erkend vluchteling, kan dan ook niet worden aangenomen. Waar op basis van de beschikbare landeninformatie kan worden aangenomen dat de SNR ook in Oeganda over een antenne beschikken om informatie in te winnen over Burundezers die er verblijven, volstaat dit niet om zonder meer aan te nemen dat verzoeker en zijn gezin op de radar van de SNR zouden zijn terechtgekomen, mede in acht genomen verzoekers onaannemelijke verklaringen met betrekking tot de problemen die hij en zijn vader er zouden hebben gekend omwille van zijn vaders vermeende activiteiten voor de oppositie.

Verzoeker brengt geen andere individuele elementen aan, en de Raad kan evenmin dergelijke elementen in zijn dossier ontwaren, op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij, gelet op zijn specifieke profiel of persoonlijke omstandigheden, een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

De Raad stelt tevens in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker verklaart dat er in Burundi nog grootouders, ooms en tantes langs zowel moeders- als vaderszijde verblijven (NPO, p. 9). Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij hiermee geen contact meer heeft sinds zijn vertrek, wat overigens een loutere bewering is, toont verzoeker niet aan dat hij op dit familiaal netwerk desgevallend geen beroep zal kunnen doen in geval van terugkeer. Nog daargelaten dat verzoeker bezwaarlijk kan stellen een laag opleidingsniveau te hebben, gelet op zijn verklaring zijn lagere school in Oeganda te hebben afgewerkt en in Europa zijn middelbare school te hebben aangevat en vervolgd (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11), licht hij in zijn verzoekschrift niet toe, en ziet de Raad bijgevolg niet in, in welke zin deze omstandigheid hem bij terugkeer naar Burundi zou blootstellen aan vervolging. Evenmin licht verzoeker toe in welke zin de financiële situatie van zijn familie dit risico verhoogt.

3.7.4.5. De in het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota ontwikkelde argumentatie kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen, aangezien verzoeker niet aantoonde dat alle Burundese onderdanen bij terugkeer louter omwille van hun verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België een gegronde vrees voor vervolging hebben, noch dat er in voorliggend geval specifieke elementen zijn die een dergelijke vrees in zijn hoofd aannemelijk maken.

In een rapport van het *Forum pour la conscience et le développement* (FOCODE), een Burundese vereniging die gedwongen verdwijningen documenteert, dat als bron vermeld wordt in de COI Focus "*Burundi. Traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van Cedoca van 17 december 2025, wordt gesteld dat "*la réalité qui attend de nombreux anciens exilés est celle d'une répression brutale et silencieuse*". Volgens deze bron worden vluchtelingen die terugkeren uit de buurlanden van Burundi vaak zonder bewijs beschuldigd van samenspanning met de oppositie of met verbannen gewapende groepen en worden ze "*souvent traqués dès leur passage aux frontières ou peu après leur installation*", door de SNR en de Imbonerakure. Verzoeker voert noch toont evenwel aan dat de geopolitieke context in de buurlanden van Burundi, enerzijds, en deze in België, anderzijds, vergelijkbaar zou zijn, waardoor de inhoud van deze informatie niet kan worden gebruikt om te concluderen dat Burundese onderdanen die vanuit België terugkeren aan dezelfde problemen zouden worden blootgesteld. Deze informatie kan voorts niet volstaan om te besluiten dat verzoeker omwille van zijn loutere verblijf in Oeganda en erkenning als vluchteling aldaar bij terugkeer naar Burundi dreigt te worden vervolgd, gelet op hoger gedane concrete vaststellingen in dit verband.

3.7.4.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar, en citeert uit, verschillende voorgaande arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.7.5. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

3.7.6. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.8.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtmotieven en zijn voorgehouden risicoprofiel omwille van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, alsook omwille van zijn vermeende Tutsi-etnie, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat (i) aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, (ii) hij omtrent zijn etniciteit geen coherente verklaringen heeft afgelegd en hij in dit verband hoe dan ook geen persoonlijke vrees aannemelijk maakt en (iii) niet *a priori* kan aangenomen worden dat elke Burundees die vanuit België terugkeert naar Burundi na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat verzoeker zijn vrees in dit verband *in concreto* aannemelijk dient te maken, waartoe hij in gebreke blijft.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op doodstraf en executie, noch op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit Burundi zou hebben gekend.

3.8.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*". Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Te dezen blijkt uit de COI Focus “*Burundi: Situation sécuritaire*” van 17 december 2025 dat, na een duidelijke daling van het aantal door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) geregistreerde gewelddadige incidenten in 2022 en 2023, in 2024 opnieuw een lichte stijging werd vastgesteld, zowel wat het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers betreft. Deze stijgende tendens zette zich voort in de eerste helft van 2025, in het bijzonder in de aanloop naar en tijdens de verkiezingen van juni 2025. Sinds juli 2025 werd opnieuw een daling waargenomen van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Net zoals in de voorgaande jaren betroffen ook in 2024 en 2025 de meeste door ACLED geregistreerde incidenten geweld tegen burgers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd van aard blijft, waarbij voornamelijk personen met een specifiek profiel, zoals leden van oppositiepartijen, mensenrechtenactivisten en journalisten, worden geviséerd.

Waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zich gewapende confrontaties voordoen tussen het Burundese leger en gewapende groeperingen, dient vastgesteld te worden dat dergelijke confrontaties hoofdzakelijk geconcentreerd zijn in het noordwesten van het land, in het bijzonder de omgeving van het Kibira-woud in de provincie Cibitoke. Het gros van de slachtoffers die bij dergelijke confrontaties te betreuren vallen, betreft strijders van rebellengroeperingen en Burundese soldaten. Hoewel ook melding wordt gemaakt van burgerslachtoffers, kan uit de beschikbare informatie niet blijken dat deze confrontaties gepaard gaan met een zodanig niveau van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt derhalve niet dat een burger bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door in zijn verzoekschrift op algemene en summiere wijze te stellen dat de veiligheidssituatie in Burundi heel zorgwekkend en volatiel blijft, weerlegt verzoeker geenszins voorgaande conclusie dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die een ander licht vermag te werpen op voorgaande analyse en conclusie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Burundi.

3.8.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kirundi machtig is. De adjunct-commissaris heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT